

Τεύχος 2, Γενάρης 2006

Περιεχόμενα

Καρτάς και Κοινωνικά Κέντρα.....	2
Because I am a Foreigner (Επειδή Είμαι Ξένη).....	4
Πού να Πάω;.....	5
Cyclown Circus (μέρος Α΄)	8
Εκλογές- Ώρα να μην ψηφίσουμε.....	12
Το Σύστημα Διώκει Όσους Αντιστέκονται Στις Κτηνωδίες του	15
Ευέλικτη Εργασία και Επισφαλής Ζωή	16
Τυφώνες, τυφώνες, τυφώνες.....	19
Η στολή ήταν μόνο η αρχή. Οι μαθητές αντιστέκονται.	20
Όχι στην κατάργηση της εκδρομής στην Ελλάδα	24
Keepers of the Spring – Reclaiming Our Water in an Age of Globalization	25
«Οδική Ασφάλεια» – Επιτήρηση.....	27
Τα Μαυρόασπρα Δάκρυα του Έρωτα.....	28
Για τις Φάλιες	31

Καρτάς και Κοινωνικά Κέντρα

Η συζήτηση που έγινε το τελευταίο καιρό για την ανάγκη ύπαρξης ή όχι του Καρτάς άνοιξε σε μεγάλο βαθμό την και συζήτηση για την συμβολή ή όχι των “Κοινωνικών Κέντρων” στην ανάπτυξη μιας καινούργιας ανθρωπολογίας, όχι μόνο ως θεωρίας αλλά και ως τρόπου ζωής. Η συζήτηση αυτή κρατάει βέβαια χρόνια, διατηρεί όμως πάντα την επικαιρότητα της. Σήμερα δε που οι κοινωνίες ελέγχου που εγκαθιστά ο διεθνοποιημένος καπιταλισμός προβάλλονται από διανοούμενους κράχτες της νέας τάξης και τα καθεστωτικά ΜΜΕ σαν η καλύτερη πολιτιστική λύση για την ανθρωπότητα, πρέπει να αναζητήσουμε τους τρόπους να τεθεί το ζήτημα της απελευθέρωσης ξανά στο τραπέζι. Οι δυνατότητες μπορεί με μια πρώτη ματιά να φαίνονται λίγες .Αν ψάξουμε όμως πέρα από τα πρωτοσέλιδα “θα ανακαλύψουμε ότι οι υλικές και διανοητικές δυνάμεις που μπορούν να συμβάλλουν στην απελευθέρωση της κοινωνίας είναι παρούσες”.

Το κείμενο αυτό θα προσπαθήσει να διαγράψει -λίγο συμπιεσμένα- την κατάσταση, όπως διαμορφώνεται στο κόσμο και να αναζητήσει μερικούς “τομείς δράσης” που θα “δικαιολογούσαν” την ύπαρξη ενός “κοινωνικού κέντρου”.

Η εμπορευματοποίηση και η συρρίκνωση κάθε δημόσιου χώρου ο οποίος δεν παράγει κέρδος, η πολύ περιορισμένη δυνατότητα αυτόνομης συνδικαλιστικής δράσης, η κατάληψη των μεγαλύτερων περιοχών κοινωνικής παρέμβασης από τις Μ.Κ.Ο., η αστυνόμευση και καταστολή κάθε εξωθεσμικής κοινωνικής και πολιτικής δραστηριότητας με το πρόσχημα του κινδύνου της τρομοκρατίας είναι μερικά χαρακτηριστικά του καιρού μας τα οποία συμβάλουν στην εξαφάνιση κάθε ανεξάρτητης πολιτικής σφαίρας από την οποία θα μπορούσαν να αναδυθούν ριζοσπαστικές δράσεις. Αν προσθέσουμε δε τα “παραδοσιακά” μοντέλα ενσωμάτωσης δια μέσου του ρουσφετιού, της συναισθηματικής επιρροής της οικογένειας και φυσικά του εθνικισμού, προκύπτει κατ αρχάς η ανάγκη δημιουργίας μιας άλλης γεωγραφίας με περιοχές όπου οι δυνάμεις που μπορούν να συμβάλουν στην πραγματοποίηση μιας ελεύθερης κοινωνίας να μπορούν να συνενυρίσκονται και να οργανώνουν την δράση τους.

Στην εποχή της παγκοσμιοποίησης έννοιες όπως η εδαφική επικράτεια σίγουρα έχουν αλλάξει περιεχόμενο. Η γεωγραφία του νεο-φιλελεύθερου καπιταλισμού δεν θέλει σύνορα που να εμποδίζουν την μετακίνηση του κεφαλαίου, υψώνει όμως τείχη για να εμποδίσει την μετακίνηση των ανθρώπων από την μια γεωγραφική περιοχή στην άλλη.

Ο τρόπος ζωής στον καπιταλισμό δημιουργεί έτσι και αλλιώς ανθρώπους αποξενωμένους έστω και αν συνυπάρχουν στον ίδιο χώρο κάθε μέρα. “Ο άλλος” ,όπως διαπιστώνει ο Καστοριάδης , “εξαφανίζεται μέσα στο συλλογικό ανώνυμο, το απρόσωπο των οικονομικών μηχανισμών της αγοράς ή της ορθολογικότητας του σχεδίου”. Παρά λοιπόν την ανάπτυξη των μέσων μεταφοράς των τηλεπικοινωνιακών και πληροφορικών δικτύων οι άνθρωποι νιώθουν όλο και πιο μόνοι.

Από τα κοινόβια του 60 και τις καταλήψεις του 80 έχουν αλλάξει πολλά. Βλέπουμε ωστόσο και σήμερα μια αναβίωση των αυτοδιαχειριζόμενων χώρων. Από τα κατελημμένα εργοστάσια στην Αργεντινή μέχρι τα “Κοινωνικά Κέντρα” των Ευρωπαϊκών πόλεων άνθρωποι που δεν πείστηκαν από τα καλές προθέσεις του καπιταλιστικού μοντέλου αναζητούν άλλους τρόπους κοινωνικής συνύπαρξης.

Πιο ώριμες αντιλήψεις από άλλες εποχές εντάσσουν και οριοθετούν τις δυνατότητες αυτών των προσπαθειών. Η αντίληψη των “απελευθερωμένων ζωνών” μέσα στον καπιταλισμό και του “εναλλακτικού τρόπου” οδήγησε παλιότερα στη γκετοποίηση και περιθωριοποίηση.

Ένα “Κοινωνικό Κέντρο” πρέπει να ιδωθεί ως κόμβος συνεύρεσης και επικοινωνίας ανθρώπων και ομάδων με σκοπό την αυτοοργάνωση των αγώνων για την κοινωνική και ατομική αυτονομία.

Αυτό που δεν χρειάζεται σίγουρα ένας τέτοιος χώρος είναι η εσωστρέφεια. Η εσωστρέφεια θα οδηγήσει πρώτα ή ύστερα στην παρακμή. Η κυριαρχία των καπιταλιστικών σχέσεων δεν θα σταματήσει πίσω από την πόρτα κανενός κέντρου.

Οι ανάπτυξη σχέσεων με την γειτονιά την πόλη τις κοινότητες τους μετανάστες τους φοιτητές τους εργαζόμενους κλπ θα πρέπει να αποτελούν προτεραιότητα.

Η δικτύωση με τον παγκόσμιο ιστό της αντίστασης και των κινημάτων είναι ένα άλλο πεδίο δράσης που μπορεί να δώσει μια άλλη διάσταση στην παρουσία των κοινωνικών κέντρων σε μια πόλη. Όλοι αντιλαμβανόμαστε ότι κάθε τοπική δράση αποκτά άλλη δυναμική αν έχει δίπλα της ένα κίνημα αλληλεγγύης από όλο το κόσμο. Αρκεί μόνο να δούμε την περίπτωση των Ζαπατίστας και το πως καταφέρνει να επιβιώσει το εγχείρημα τους χάρις στο παγκόσμιο κίνημα αλληλεγγύης.

Η αντι-πληροφόρηση θα έλεγα επίσης ότι είναι από τις σημαντικότερες δραστηριότητες που μπορούν να αναπτυχθούν σε ένα “κοινωνικό κέντρο”. Οι πληροφορίες που φτάνουν κοντά μας από τα καθεστωτικά ΜΜΕ είναι βεβαίως κομμένες – ραμμένες για να ταιριάζουν στην εικόνα που οι κυρίαρχοι θέλουν να αντιλαμβανόμαστε. Η ανατροπή αυτής της εικόνας μέσω προβολών βιβλιοπαρουσιάσεων συζητήσεων κλπ αξίζει το κόπο και μπορεί να είναι έναυσμα για πολλές δράσεις.

Το να κτίζεις όμως θεσμούς που λειτουργούν έξω από ιεραρχημένες δομές έχει από μόνο του μια σημασία. Έτσι κλείνοντας αυτό το κείμενο θα υποστήριζα ότι αξίζει να προσπαθήσουμε.

M.B.

Because I am a Foreigner (Επειδή Είμαι Ξένη)

Το βιβλίο της Beryl Esembe, ‘Because I am a Foreigner,’ (στα Αγγλικά) καταπιάνεται με προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι μετανάστριες στην Κύπρο και προσφέρει μια οπτική γωνιά η οποία είναι άγνωστη στην πλειοψηφία των Ελληνοκυπρίων, αντρών και γυναικών. Μέσα από τις πολλές μαρτυρίες γυναικών μεταναστριών βγαίνει το νομοθετικό πλαίσιο το οποίο αφήνει εκτεθειμένες τις μετανάστριες στην οικονομική και σεξουαλική

εκμετάλλευση τους από τους εργοδότες, είτε αυτές είναι καλλιτέχνιδες, είτε οικιακές βοηθοί.

Το βιβλίο χωρίζεται μεταξύ άλλων στις μαρτυρίες οικιακών βοηθών, γυναικών στην βιομηχανία του σεξ, γυναικών που είναι πρόσφυγες και μετανάστριες σύζυγοι. Το ατού της εργασίας αυτής, το οποίο είναι κιάλας αναμενόμενο λόγω του θέματος, είναι πως εκθέτει το γεγονός ότι οι μετανάστριες είναι ευάλωτες σε πολλούς τομείς της ζωής τους και, εκεί όπου τα δικαιώματα για μας είναι δοσμένα, εκείνες αντιμετωπίζουν αξεπέραστα εμπόδια και επώδυνες εμπειρίες.

Έτσι αυτή η άλλη όψη της κοινωνίας μας φανερώνεται μέσα από τη ματιά των μεταναστριών και μπαίνει ένα ερώτημα το οποίο χαρακτηρίζει τις ταξικές κοινωνίες: τι είναι εκείνο που κάνει τους ανθρώπους να συμπεριφέρονται με κτηνώδη τρόπο σε ανυπεράσπιστους ανθρώπους ενώ μια ολόκληρη κοινωνία κάνει τα στραβά μάτια; Μια μετανάστρια από την Ουκρανία λέει χαρακτηριστικά: «Η κοινωνία είναι γεμάτη από άντρες και γυναίκες οι οποίοι είναι έτοιμοι να εκμεταλλευτούν ευάλωτα άτομα».

Η Πλαντίνα είναι μια δεκαεννιάχρονη Αφρικάνα η οποία ήρθε στην Κύπρο ως οικιακή βοηθός για να μάθει ότι ο μάστρος της την ήθελε για σεξ. Όταν την βίασε, οι μεταναστευτικές αρχές την απέλασαν χωρίς να ακολουθήσουν την νομική διαδικασία, γεγονός το οποίο δούλεψε υπέρ της αποενοχοποίησης του εργοδότη.

Η Derby δούλεψε 18 ώρες την ημέρα ως οικιακή βοηθός γιατί, εκτός από το διαμέρισμα του μάστρου, καθάριζε και αυτό του γιου και της κόρης και τα γραφεία από κάτω, τα οποία βρίσκονταν στο ίδιο κτίριο και σαφώς ήταν εκτός συμβολαίου. Τις Κυριακές (που θα έπρεπε να είναι η αργία της) έπλενε τα πέντε αυτοκίνητα της οικογένειας, μέχρι που την είδε μια άλλη μετανάστρια να κλαίει και η ιστορία έφτασε μέχρι την ΚΙΣΑ. Η μετανάστρια ξυλοκοπήθηκε και την κλείδωναν στο δωμάτιο της όταν αντέδρασε. Τώρα δουλεύει σε φάρμα.

Αυτές και πολλές άλλες μαρτυρίες δείχνουν την εγκληματική αδιαφορία του Κυπριακού κράτους μπροστά σε όλα αυτά που συμβαίνουν και μερικές φορές τη συμμετοχή ατόμων που δουλεύουν σε αρμόδιους φορείς στην κάλυψη εγκληματικών ενεργειών ενάντια στα δικαιώματα

των μεταναστριών. Ο τρόπος με τον οποίο η βιομηχανία του σεξ στρατολογεί γυναίκες, η απαγόρευση αλλαγής επαγγέλματος για τις ‘καλλιτέχνιδες’ από την Κυπριακή νομοθεσία και τα εξάμηνα συμβόλαια τους που εμποδίζουν τα παράπονα τους από το να φτάσουν στα δικαστήρια ενόσω αυτές βρίσκονται στην Κύπρο, δείχνει τον τρόπο με τον οποίο η Κυπριακή δικαιοσύνη αντιλαμβάνεται τα ‘δικαιώματα’ μέσα στα οποία μπορούν να κινηθούν οι μετανάστριες του συγκεκριμένου κλάδου. Βέβαια, η οπτική ματιά του κράτους προς τις καλλιτέχνιδες μπορεί να μας δώσει μια γεύση για το πώς αυτό μπορεί να αντιληφθεί και τις υπόλοιπες μετανάστριες.

Χρίστος

Πού να Πάω;

Το ντοκυμαντέρ ‘Where shall I go?’ (Πού να πάω;) καταπιάστηκε με μια γυναίκα από την Αφρική η οποία πήγε σε Ελληνοκύπριο δικηγόρο για να την βοηθήσει να εξασφαλίσει πολιτικό άσυλο. Αυτός την υποδέχτηκε λέγοντάς της ότι θέλει να κάνει έρωτα μαζί της εξηγώντας ότι δεν πήγε ποτέ με νέγρα γυναίκα, κάτι το οποίο θα ήθελε πολύ, μάλιστα γυμνώθηκε και μπροστά της, δείχνοντας το σηκωμένο πέος του. Ακολούθως αυτή έφυγε και πήγε αλλού να αναζητήσει τα δικαιώματά της. Κατά την διάρκεια της προβολής κινείται στον αέρα το γεγονός ότι μια τέτοια συμπεριφορά από Κύπριους (και για να είμαστε ακριβείς Ελληνοκύπριους μια και αναφερόμαστε στην νότια Κύπρο) είναι αναμενόμενη προς ευάλωτα άτομα όπως οι μετανάστες. Κατά την διάρκεια του μικρού φιλμ βλέπουμε την διαδρομή της μέσα στη Παλιά Λευκωσία όπου η γυναίκα νιώθει ασφυξία σε ένα αφιλόξενο τόπο τον οποίο δεν διάλεξε για να ζήσει. Απλώς βρέθηκε εδώ μετά την καταναγκαστική φυγή από την χώρα της, παγιδευμένη στην Παλιά Λευκωσία όπου ζει.

Το ντοκυμαντέρ φτιάχτηκε από τον Chris Malapitan ως μέρος ενός προγράμματος του Intercollege . Στο τέλος έγινε μια παρουσίαση από την Κίνηση για Ισότητα Στήριξη και Αντιρατσισμό (ΚΙΣΑ) όπου επίσης προβλήθηκε και το βιβλίο της Beryl Esembe ‘Because I am a Foreigner’ (Επειδή Είμαι Ξένη), το οποίο καταπιάνεται με τα προβλήματα των μεταναστριών στην Κύπρο, σε μια χώρα όπου το εμπόριο γυναικών (trafficking) είναι από τα πρώτα στον κόσμο.

Κατά την διάρκεια της συζήτησης μετά το ντοκυμαντέρ σχολιάστηκαν διάφορα. Θα προσπαθήσω να καταγράψω αυτά που μου έκαναν εντύπωση και να τα σχολιάσω λίγο.

Μια παρέμβαση καταπιάστηκε με τα αισθήματα της μετανάστριας στο ντοκυμαντέρ η οποία επισκέφτηκε δικηγόρο για να αντιμετωπίσει το νομικό της πρόβλημα το οποίο είναι η απόκτηση πολιτικού ασύλου για να πάψει να είναι παράνομη. Η ίδια ένιωσε ένοχη μετά την συμπεριφορά

του δικηγόρου λες και ήταν αυτή η οποία δημιούργησε το πρόβλημα μεταξύ τους. Σκέφτομαι ότι ένας λόγος πρέπει να είναι η παντελής έλλειψη στοιχειωδών νομικών δικαιωμάτων δια μέσω των οποίων οι αιτητές ασύλου να μπορούν να διεκδικήσουν βασικά δικαιώματα ύπαρξης και να νιώθουν άνετα κάνοντας το. Εάν δηλαδή η νομική κάλυψη δια μέσου νόμων και θεσμών της έδινε την σιγουριά ότι το να ζητάς πολιτικό άσυλο δεν είναι έγκλημα αλλά ανθρώπινο δικαίωμα τότε η σιγουριά και αυτοπεποίθηση με την οποία θα μπορούσε να χειριστεί το ζήτημα θα ήταν διαφορετική. Και σε μια κοινωνία όπως η Κυπριακή όπου οι αρμόδιοι φορείς ως επί το πλείστον σε κάνουν να αισθάνεσαι όπως ένας εγκληματίας την ώρα που εσύ κάνεις διαβήματα για να αποκτήσεις άσυλο από το οποίο εξαρτάται η ζωή σου, τότε σαφώς ό,τι κάνεις το κάνεις με μηδαμινή αυτοπεποίθηση. Και όταν παρουσιαστείς μπροστά από ένα δικηγόρο ο οποίος θέλει σεξ με νέγρα τότε αυτό θα ζητηθεί έχοντας υπ' όψη την ευάλωτη θέση σου ως γυναίκας μετανάστριας και όχι την ισότητα μέσα στην οποία θα μπορούσε να εξελιχτεί φυσιολογικά ένα τέτοιο σενάριο.

Λογικά η έλλειψη όλων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όταν το άτομο βρίσκεται στο τελευταίο στάδιο απόγνωσης, το κάνει να ρίχνει τα φταιξίματα στον εαυτό του -πιθανόν γιατί είναι ο πιο αδύνατος κρίκος μέσα σ' αυτή την διαδικασία με τον οποίο μπορεί να αναμετρηθεί. Ταυτόχρονα όταν μια γυναίκα δεχτεί μια σεξουαλική επίθεση συχνά νιώθει ένοχη λες και αυτή το προκάλεσε, στάση η οποία είναι συχνή σε ό,τι αφορά τις γυναίκες μια και το κατεστημένο μέρος της κοινωνίας ενοχοποιεί το θύμα σε τέτοιες περιπτώσεις. Η δουλειά η οποία γίνεται σε αυτό τον τομέα από Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις είναι ένα από τα πολλά βήματα που πρέπει να γίνουν ούτως ώστε να ΜΗΝ εμπεδωθεί στην κοινωνία η αντίληψη ότι είναι φυσιολογική αυτή η τρομακτική διαφορά βιοτικού επιπέδου, ανθρωπίνων δικαιωμάτων και συμπεριφοράς μεταξύ Κυπρίων και μεταναστών στην κοινωνία με αποτέλεσμα μέσα σε ένα καπιταλιστικό σύστημα να έχουμε συνθήκες φεουδαρχίας και ανάλογες κοινωνικές συμπεριφορές.

Ο κρατικός ρατσισμός και σεξισμός (δες δηλώσεις κρατικών αξιωματούχων) στην Κύπρο βοηθά πολύ την ανάπτυξη του και μέσα στον πληθυσμό και συνεπώς την συμπεριφορά του δικηγόρου στην οποία αναφέρθηκε το ντοκυμαντέρ. Θεωρώ επίσης ότι το σύστημα διάκρισης και εκμετάλλευσης το οποίο αντιπροσωπεύεται από την κυβέρνηση η οποία συμπεριφέρεται σαν αθώα περιστερά λες και όλα αυτά συμβαίνουν παρά την θέληση της είναι μια υποκριτική και ασυγχώρητη στάση. Βέβαια αντιλαμβάνομαι ότι είναι στη φύση των ταξικών συστημάτων να δημιουργούν κατηγορίες πολιτών οι οποίοι παλεύοντας για την επιβίωσή τους θα παλεύουν μεταξύ τους για το μοίρασμα μιας μικρής πίττας η οποία απομένει από το μεγάλο φαγοπότι και ρίχνεται από τα πάνω προς τα κάτω για να φαγωθούν οι από κάτω. Με αυτό υπ' όψη μπορούμε να πούμε ότι η πολιτική πάλη για την απελευθέρωση των μεταναστών οι οποίοι ζουν κάτω από καθεστώς δουλείας συνδέεται με την πάλη ενάντια στο ίδιο το σύστημα.

Το άλλο σχόλιο που αξίζει να συζητηθεί είναι το ότι έχει στηθεί ένα τέτοιο δίκτυο εκμετάλλευσης μεταναστών το οποίο είναι πολύ κερδοφόρο. Μέσα σ' αυτό έχουν στηθεί κυκλώματα αστυνομικών και δικηγόρων τα οποία εισπράττουν από τις προσπάθειες των αιτητών ασύλου να παραμείνουν εδώ και να κερδίσουν χρόνο ζωής αφού κατά την επιστροφή τους στις

χώρες τους περιμένει είτε η φυλακή είτε η εκτέλεση. Έτσι μια τέτοια φλου κατάσταση παρανομίας επιτρέπει πιο μεγάλα κέρδη σε εργοδότες και στα κυκλώματα απατεώνων τα οποία έχουν στη διάθεσή τους μερικές χιλιάδες αιτητές ασύλου οι οποίοι περιμένουν το στάτους του πολιτικού πρόσφυγα για να μπορέσουν να συνεχίσουν την ζωή τους (κυριολεκτικά). Το Κυπριακό κράτος είναι συνένοχο στο ότι ρυθμίζει τη μετανάστευση με τρόπο ο οποίος επιτρέπει σε αυτά τα κυκλώματα να θησαυρίζουν, ενώ κανείς δεν τολμά να τα βγάλει πέρα μαζί τους κυρίως βέβαια γιατί δεν θέλει. Αυτή η συμπεριφορά προς αιτητές ασύλου δείχνει μια γρήγορη ανάπτυξη ενός υπόκοσμου ο οποίος θα μας φανεί γρήγορα. Αυτό επίσης συνδέεται με την πολιτική της κυβέρνησης η οποία αν το ήθελε θα μπορούσε να έχει διάφανες και καθαρές διαδικασίες και να μπλοκάρει το ελεύθερο έδαφος το οποίο η ίδια προσφέρει στον υπόκοσμο.

Ένα τρίτο σχόλιο καταπιάστηκε με το ζήτημα της προσέλευσης μεταναστών με κεντρικό σημείο αναφοράς το ότι έρχονται στην Κύπρο την οποία δήθεν διαλέγουν σαν καλό σημείο προορισμού και μετά παραπονιούνται οι Κύπριοι γιατί σώνει και καλά να διαλέγουν αυτή τη χώρα. Λέχθηκε ότι είναι λες και οι αιτητές ασύλου επισκέπτονται τουριστικό γραφείο όπου κοιτάζουν ταξιδιωτικά έντυπα και επιλέγουν τουριστικούς προορισμούς όπου θα ζήσουν κατά την διάρκεια του ασύλου τους σε στυλ διακοπών. Ειπώθηκε ότι οι άνθρωποι αυτοί έτρεξαν και διέσχισαν μεγάλες εκτάσεις είτε για να ξεφύγουν από άθλιες συνθήκες διαβίωσης είτε για να γλιτώσουν την ζωή τους και το ότι βρέθηκαν στην Κύπρο είναι για λόγους γεωγραφίας. Η δε μονόπλευρη παρουσίαση τους ως απειλή από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, προϊδεάζει την κοινή γνώμη σε μια αντίληψη του ζητήματος σαν αυτήν που θέλουν τα κυκλώματα εκμετάλλευσης μεταναστών και έτσι σαν κοινωνία λαμβάνουμε μέρος στη δημιουργία σκλάβων μέσα σε συνθήκες καπιταλισμού και με πολιτικά ιδεώδη την ελευθερία του ατόμου, γεγονός το οποίο προκαλεί ένα είδος σχιζοφρένειας στην κοινωνία. Σιγά σιγά θα θέλουμε όλα τα δικαιώματα για μας τα οποία θα στηρίζονται στην καταπίεση των άλλων και θα βρεθούμε στην κατάσταση των πρώην αποικιοκρατών. Μήπως οι πρώην αποικιοκρατούμενοι λαοί θέλουν κάποτε να βρεθούν στην θέση των πρώην καταπιεστών τους και να νιώσουν το μεγαλείο που ένιωθαν με εμάς οι Άγγλοι ιμπεριαλιστές;

Μέρος του ακροατηρίου διερωτήθηκε για το τι πρέπει να γίνει, πράγμα για το οποίο λέχθηκε κάτι, ότι δηλαδή πρέπει να καταλάβουμε αυτό που γίνεται ως κοινωνία και να θυμώσουμε ως ένα βήμα προς την κατεύθυνση του να κάνουμε οργανωμένο κίνημα σ' αυτού του είδους την δουλειά και άθλια συμπεριφορά εναντίον των μεταναστών. Προς αυτή την κατεύθυνση νομίζω ότι πρέπει να γίνει αρκετή δουλειά στο να συνειδητοποιήσουμε ως κοινωνία αυτό που κάνουμε στους μετανάστες και να βάλουμε μπροστά μας το ζήτημα ότι πρέπει να συμπεριφερόμαστε με τον τρόπο που θα θέλουμε να μας συμπεριφέρονται εμάς. Το γεγονός ότι ένα όχι ευκαταφρόνητο μέρος της κυπριακής κοινωνίας έζησε και πλούτισε στην Αφρική ενώ το ίδιο τμήμα των Ελληνοκυπρίων δεν θέλει τα ίδια για τους Αφρικανούς στην Κύπρο αλλά ακριβώς τα αντίθετα, δείχνει την τάση μας ως κοινωνίας. Μέσα στην Κύπρο της οικονομικής ευημερίας -όπου δυο Κινέζοι βγαίνουν στην αντένα της ΑΗΚ για να διαμαρτυρηθούν για την μη πληρωμή τους από τον εργοδότη τους ως το μόνο μέσο για τη δημοσιοποίηση του προβλήματός τους- και τα πολλά

άλλα κρούσματα μη πληρωμής των πολύ χαμηλών μισθών μεταναστών, μας οδηγά κατευθείαν σε κρούσματα τα οποία, αν η ιστορία γράφεται ως έγινε, θα κατατάξει και την Κύπρο στις χώρες οι οποίες συμπεριφέρθηκαν ρατσιστικά σε ανυπεράσπιστους μετανάστες την στιγμή που οι Ελληνοκύπριοι ως μετανάστες είχαν να αντιμετωπίσουν καλές συνθήκες διαβίωσης, πολλοί εκ των οποίων πλούτισαν. Συμπεράσματα όπως οι Κύπριοι τα κατάφεραν γιατί ήταν εργατικοί και ικανοί είναι πλέον ανάξια λόγου και μας βάζουν στην πορεία του ό,τι κάναμε εμείς να το βαφτίζουμε θετικά και ό,τι κάνουν οι άλλοι και δεν μας συμφέρει να το βλέπουμε αρνητικά, δηλαδή να ταυτίσουμε το προσωπικό συμφέρον με την απόλυτη αλήθεια.

Χρίστος

Cyclown Circus (μέρος Α')

Οι Cyclown Circus είναι ένα περιπλανώμενο τσίρκο δρόμου. Από το Νοέμβριο βρίσκονται στην Κύπρο και ζουν στην κατάληψη Malacasa στη νότια Λευκωσία. Τους Cyclown Circus αποτελούν αυτή τη στιγμή η Ροσίο (από την Αργεντινή), ο Ντέηβιντ (από τη Γερμανία), ο Ραφαέλ (από τις ΗΠΑ), η Μαριλίζ (από τον Καναδά), ο Σιάντι (από τις ΗΠΑ), ο Πιέρο (από την Ιταλία), ο Τσιάνιν (από τις ΗΠΑ) και ο Σιμόνε (από την Ιταλία).

Πόσο καιρό ταξιδεύει μαζί η συγκεκριμένη ομάδα, τα εννιά άτομα που είσαστε τώρα στην Κύπρο;

Τσιάνιν: Όποιος έχει ποδήλατο και αγαπά το τσίρκο μπορεί να έρθει μαζί μας. Η ομάδα μεγαλώνει, μικραίνει, αναλόγως...Θεωρούμε βέβαια ότι η ομάδα δεν έχει φτάσει σε οριακά σημεία, να είμαστε δηλαδή καμιά εικοσαριά άτομα. Τότε, υποχρεωτικά πρέπει να αρνηθούμε. Πρέπει κανείς να βρίσκει τα όριά του. Συνήθως όμως είμαστε σε μια κατάσταση όπου μπορούμε να δεχτούμε νέα μέλη στην ομάδα. Συνήθως επίσης, ο κόσμος δε θέλει τόσο εύκολα να παρατήσει τη δουλειά του και το σπίτι του για να γυρνάει με ένα μάτσο ανθρώπους που δε ξέρει και πολύ καλά!... Οπότε δε συμβαίνει και πολύ συχνά.

Μαριλίζ: Ο Ντέηβιντ για παράδειγμα, είναι μαζί μας από την Ισταμπούλ. Τον είδαμε να παίζει στο δρόμο και του είπαμε «Αν έχεις ποδήλατο, έλα μαζί μας». Και ήρθε..

Πόσα ήταν τα περισσότερα άτομα που είχε ποτέ η ομάδα;

Τσιάνιν: Είκοσι τρία

Πού έγινε αυτό;

Τσιάνιν: Στο Βερμόντ. Το δεύτερο μεγαλύτερο μέγεθος που είχαμε ποτέ ήταν δεκαεφτά-δεκαοκτώ άτομα στην Ιταλία, μια παλαβή κατάσταση όπου για τρεις εβδομάδες άνθρωποι έρχονταν κι έφευγαν. Μετά ο αριθμός μειώθηκε δραματικά μέσα σε δυο βδομάδες όταν πήγαμε στην Κροατία. Ήταν πολλή ζέστη .....Είχαμε άτομα όλων των

ηλικιών. Μια φορά είχαμε ένα κορίτσι από την Αγγλία που ήταν τριών χρονών, είχε έρθει με τον πατέρα της και τη μετέφερε σ' ένα καροτσάκι με το ποδήλατό του. Ένα άλλο κορίτσι από τη Χιλή, που ήταν οχτώ χρονών, ταξίδευε με το δικό της ποδήλατο για 1000-1500 χιλιόμετρα. Πολλή δουλειά!...Κουβαλούσε μόνο τον υπνόσακο και την κουβέρτα της – ε, της φορτώσαμε και κάτι...

Πώς άρχισε το Cyclown Circus;

Τσιάνιν: Πριν πέντε χρόνια στην Αμερική ταξιδεύαμε μια ομάδα τσίρκου με караβάνια. Ξοδεύαμε όλα σχεδόν τα χρήματα μας για βενζίνη, δεν τρώγαμε και πολύ καλά, περνούσαμε ώρες κάτω από τα караβάνια προσπαθώντας να διορθώσουμε βλάβες μέσα στη ζέστη, ώσπου φτάσαμε το Χειμώνα στο Όστιν του Τέξας. Εκεί πέρα υπάρχει μια πολύ ωραία και ανεπτυγμένη κουλτούρα γύρω από το ποδήλατο και άφθονα ποδήλατα που αφήνουν πίσω τους οι φοιτητές. Έτσι, αποφασίσαμε ότι ίσως να ήταν καλή ιδέα να μεταφέρουμε το τσίρκο σε ποδήλατα αντί για τα караβάνια. Ήμαστε τρεις εκείνο τον καιρό. Περάσαμε το Χειμώνα στο Τέξας φτιάχνοντας ποδήλατα και στο τέλος κανένα από τα ποδήλατα δε λειτουργούσε κανονικά. Το δικό μου, για παράδειγμα, δεν είχε ταχύτητες, αλλά παρ' όλ' αυτά αποφασίσαμε να φύγουμε το Μάη. Διασχίσαμε την έρημο του Τέξας ως το Μεξικό. Ήταν ένα ενδιαφέρον πείραμα να κουβαλούμε όλα μας τα πράγματα πάνω σ' ένα ποδήλατο χωρίς ταχύτητες, κάτω από τον καυτερό ήλιο, με αποστάσεις περίπου 1000 χιλιομέτρων ανάμεσα στα σημεία όπου μπορείς να προμηθευτείς νερό.

Πες μας κι άλλα για το πώς ήταν ενδιαφέρον αυτό το πείραμα..

Τσιάνιν: Ήταν εκπληκτικό να διαπιστώνεις το πώς αποτύχανε σε κάθε του πτυχή, αλλά με κάποιον τρόπο τα καταφέραμε και φτάσαμε στο Μεξικό και πίσω στο Τέξας μέσα σε ένα μήνα. Ήταν μια φανταστική εμπειρία. Θέλαμε να την επαναλάβουμε, μόνο που αυτή τη φορά θέλαμε τα ποδήλατα μας να είναι κάπως πιο λειτουργικά. Με το τέλος του καλοκαιριού ξαναρχίσαμε

από το Βερμόντ και όλα ήταν πολύ πολύ καλύτερα. Μόλις άρχισαν τα κρύα, γυρίσαμε προς το Νότο και λίγους μήνες μετά αφήσαμε την Αμερική και ήρθαμε στην Ευρώπη. Έφυγα μόνος μου από την Αμερική, συνάντησα άλλους ανθρώπους στη διαδρομή ή ήρθαν άλλοι από την Αμερική. Οι άλλοι δύο που ήταν μαζί μου στο Βερμόντ, είναι κι αυτοί στην Ευρώπη: ο ένας είναι στην Ελλάδα.

Συναντιέστε κάποτε;

Τσιάνιν: Συναντηθήκαμε στην Κρήτη πέρσι. Όλοι θέλουν να κάνουν διαφορετικά πράγματα όμως, ξέρεις. Για παράδειγμα πέρσι θέλαμε να πάμε στην Τουρκία, αλλά ένα από τα άτομα που ήταν μαζί μας ήθελε να μείνει στην Ελλάδα, οπότε έμεινε. Όλοι έχουμε διαφορετική αντίληψη για το τι θέλουμε να κάνουμε, οπότε δεν είναι υποχρεωτικό να κάνουμε όλοι μαζί, τα ίδια πράγματα και πάντα. Ένα από τα ωραία του να ταξιδεύεις με ποδήλατο, είναι το ότι μπορείς να κινείσαι ανεξάρτητα, δεν εξαρτάσαι από το αυτοκίνητο κανενός.

Μαριλίζ: Οι περισσότεροι από μας είμαστε κάτι σαν ανεξάρτητοι καλλιτέχνες του δρόμου, οπότε αυτό κάνει τα ταξίδια ακόμα πιο εύκολα. Μερικές φορές έχουμε προβλήματα στα σύνορα διότι κάποτε είναι παράνομο να δουλεύουμε στο δρόμο χωρίς βίζα, αλλά συνήθως δεν είναι πρόβλημα. Χρειαζόμαστε πολύ λίγα λεφτά κυρίως για φαγητό, έτσι ταξιδεύουμε, συναντούμε νέους ανθρώπους στη διαδρομή. Περισσότεροι από εκατό άνθρωποι έχουν ταξιδέψει με αυτό το τσίρκο κατά καιρούς. Είναι αναρχικό και κάπως χαοτικό αλλά στην τελική επέρχεται μια αρμονία και μια ισορροπία και τα πράγματα δουλεύουν από μόνα τους. Θα ήταν εξαιρετικά ενδιαφέρον αν ταξίδευαν όλοι αυτοί μαζί.....Αυτό που χρειάζεται είναι η ' κρίσιμη μάζα'

Ας μιλήσουμε λίγο περισσότερο για την εμπειρία και την αίσθηση του να ταξιδεύετε και να δουλεύετε με αυτό τον τρόπο.

Μαριλίζ: Για την αλήθεια, είναι ένας τρόπος προσαρμογής. Έχει πολλή πλάκα όταν καθόμαστε όλοι και αρχίζουμε «τώρα θα πάμε εδώ, τώρα θα πάμε εκεί» και αρχίζουμε τις υποθέσεις «θα είναι έτσι» ή «θα είναι αλλιώς» και «αν πάμε εκεί, θα έχουμε αυτά τα προβλήματα» και «αν πάμε αλλού θα έχουμε αυτά» κ.ο.κ. Ποτέ δεν ξέρεις!! Όλοι μας πρέπει να μπορούμε να προσαρμοζόμαστε. Κάποτε τα πράγματα είναι πάρα πολύ καλά, κάποτε δεν είναι. Τον περισσότερο καιρό νομίζω μας απασχολεί το ταξίδι, είμαστε πολύ πολύ προσεκτικοί όσον αφορά τα χρήματα και, για παράδειγμα, όταν ήμαστε στην Τουρκία ξέραμε ότι ο κόσμος δεν είχε πολλά χρήματα, οπότε ζητούσαμε φαγητό ή κάποιο μέρος για να κοιμηθούμε και αυτό ήταν αρκετό. Πολλοί άνθρωποι νομίζουν ότι είμαστε θίασος, αλλά η αλήθεια είναι ότι

κάνουμε ένα πείραμα ζωής. Δοκιμάζουμε ένα τρόπο ελεύθερης ύπαρξης σε ένα καπιταλιστικό κόσμο όπου όλοι είναι τόσο απορροφημένοι σε ευθύνες και γεμάτοι πίεση. Νοιώθω ένα αίσθημα ελευθερίας πάνω στο ποδήλατό μου. Αν έχουμε προβλήματα κάπου και μας διώχνουν, απλώς φεύγουμε. Ακόμα και αν δεν έχουμε πολλά χρήματα, έχουμε τα ποδήλατα μας, μπορούμε να φύγουμε και να πάμε κάπου αλλού. Για την ώρα είμαστε μια χαρά!

Ραφαέλ: Αυτό που είναι πολύ ενδιαφέρον είναι να προσπαθείς να δουλέψεις με οχτώ άλλα άτομα χωρίς πραγματικά να υπάρχει ποτέ κάποιος «υπεύθυνος». Όλοι έχουμε διαφορετικές ιδέες για το πού να πάμε, μπορεί να σκεφτούμε είκοσι διαφορετικά μέρη και να καταλήξουμε είκοσι χιλιόμετρα πιο κάτω. Τώρα κάποιοι σκέφτονται να παν πίσω στην Τουρκία, άλλοι πίσω στην Ελλάδα, άλλοι να επιστρέψουν σπίτι, να παν στο Κουρδιστάν, στη Συρία.... Δε ξέρουμε πραγματικά πού θέλουμε να πάμε, πάντως κάπου ζεστά και αν είναι δυνατό κάπου που δεν έχουμε πάει ξανά.

Είναι περίπου το ίδιο όταν δουλεύουμε. Τη νύχτα πριν τη παράσταση στο «Θέατρο χωρίς Σύνορα», προσπαθούσαμε ακόμα να τελειώσουμε την παράσταση, φτιάχναμε τις μαριονέτες για το θέατρο σκιών, τελειώναμε το σενάριο. Ποτέ δε γράφει κανείς από μόνη της ή μόνος του μια ιστορία και να τη δώσει στους υπόλοιπους.

Μαριλίζ: Τα έχει αυτά η αναρχία: τη μια μέρα έχει ένα άτομο περισσότερο κίνητρο ή έμπνευση, την άλλη μέρα κάποιο άλλο. Είναι μια εμπειρία κοινοτικής ζωής, κάπως σαν το '70. Κάποιες φορές είναι πολύ δύσκολο, αλλά νομίζω ότι είναι πολύ πλούσια εμπειρία για το 'Εγώ'.

Πώς χειρίζεστε το 'Εγώ' σε ένα τέτοιο σχήμα;

Τσιάνιν: Όταν βάζεις μαζί εννιά αστροναύτες που δεν ξέρουν τι ακριβώς θέλουν να κάνουν με τη ζωή τους, πού πάνε και όλοι έχουν διαφορετικές ιδέες, βεβαίως και θα προκύψουν προβλήματα: θα μαλώσεις, θα διαφωνήσεις. Η παράσταση είναι η ώρα που όλα λύνονται και συντονίζονται.

Ραφαέλ: Όταν ήμαστε στην Ισταμπούλ έπρεπε να ζήσουμε και οι εννιά σ' ένα δωμάτιο όσο περίπου και αυτή η κουζίνα για ενάμιση μήνα. Μοιραζόμαστε το χώρο και τα χρήματά μας, όλα τα λεφτά που κερδίζουμε πάνε στο φαγητό και στις βίβες ή φυλάγονται για κάποια ανάγκη.

Μαριλίζ: Η εθνικότητα είναι επίσης μια πολύ ενδιαφέρουσα πτυχή.

Ναι, πρόσεξα ότι μιλάτε όλοι διάφορες γλώσσες..

Μαριλίζ: Ιταλικά, Γερμανικά, Ισπανικά, Αγγλικά, Γαλλικά. Πολλοί από μας έχουμε ταξιδέψει για κάποιο καιρό στην Ευρώπη, οπότε μαθαίνουμε λίγο από την κάθε γλώσσα.

Κι όταν χρειάζεται να συμφωνήσετε για κάποιο ζήτημα;

Ραφαέλ: Συνήθως το συζητούμε για λίγο και αν δεν έχουμε συναίνεση την ώρα που χρειάζεται να πάρουμε μια απόφαση, συνήθως κάποια άτομα έχουν μια καθαρότερη εικόνα του τι θέλουν

να κάνουν ή έχουν περισσότερη έμπνευση, οπότε κι οι υπόλοιποι μπορεί να καταλήξουμε στο «Α, αυτή είναι καλή ιδέα, το κάνουμε». Δεν μπορούμε για παράδειγμα να μαγειρεύουμε όλοι μαζί, κάποιος πρέπει να το κάνουν κάθε φορά, οπότε κάποιο άτομο παίρνει την πρωτοβουλία.

Μαριλίζ: Πριν νόμιζα ότι η δράση ήταν το πιο σημαντικό, δηλαδή όταν έχεις κάτι στο μυαλό σου το εξηγάς, το κάνεις και οι άλλοι εμπνέονται, πείθονται και το κάνουν κι εκείνοι. Αυτό δεν είναι πάντοτε αλήθεια! Το πού να πάμε για παράδειγμα, είναι πολύ πιο πολύπλοκο, οπότε καταλήγουμε πολλές φορές κάποιος να πηγαίνουν εκεί, άλλοι να πηγαίνουν αλλού και να συναντιόμαστε πάλι μετά από λίγες μέρες... Έχει ενδιαφέρον όμως. Για την ώρα σταματήσαμε για το χειμώνα, έχουμε κάπου να μείνουμε, έχουμε χρόνο για εξάσκηση, για να ξανασκεφτούμε τα νούμερα μας, για να συγκεντρωθούμε σε πράγματα που είναι πολύ δύσκολο να ασχοληθούμε μαζί τους όταν ποδηλατούμε συνέχεια. ....

Τσιάνιν: Εκτός των άλλων, τώρα χειμωνιάζει και είναι πολύ δύσκολο να ποδηλατείς στο κρύο. Έχεις δοκιμάσει ποτέ να ποδηλατήσεις στο χιόνι;

(Το δεύτερο μέρος της συνέντευξης θα δημοσιευτεί στο τρίτο τεύχος των Φάλιων)

Δέσπω Π.

Εκλογές- Ώρα να μην ψηφίσουμε

Οι εκλογές είναι κλεψιά για να παραφράσω τον Προυντόν. Δεν είναι μόνο άχρηστες και επικίνδυνες, είναι και αντιδημοκρατικές!

Γιατί δε θέλω να συμμετέχω στις διαδικασίες της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας;

Α) Είναι κλοπή των πολιτικών μου δικαιωμάτων. Από την στιγμή που είμαι μέλος της πολιτείας έχω το πολιτικό δικαίωμα να συν-αποφασίζω. Αυτό το δικαίωμα λοιπόν, στις εκλογές το δίνω εν λευκώ σε κάποιον, για να το χρησιμοποιήσει όπως αυτός νομίζει καλύτερα. Θα μου επιστραφεί σε 4 χρόνια πίσω μόνο για να το ξαναπαραχωρήσω αμέσως σε κάποιον άλλο. Δηλαδή το δικαίωμα στο συν-αποφασίζειν έχει μετατραπεί σε δικαίωμα να λέω ποιος θα αποφασίζει. «Μίλησε ο λαός» λένε συχνά μετά τις εκλογές. Για τα χίλια τόσα προβλήματα, που έχω το δικαίωμα να πω πώς θα λυθούνε, μου λένε «μίλα αναλυτικά, μια φορά κάθε τέσσερα χρόνια, αλλά δικαιούσαι να πεις ένα μόνο γράμμα!»

Και αφού αρπάξουν την ψήφο μου για να δράσουν «για το καλό μου» θα δω πως εξυπηρετούν τους μεγαλοεπιχειρηματίες οι οποίοι τους χορήγησαν κατά την προεκλογική περίοδο και θα σκύβουν κεφάλι στην κομματική τρομοκρατία, ή πειθαρχία. Θα πρέπει να αισθάνομαι προδομένος ή βλαξ;

Β) Με τις εκλογές αποδέχομαι το παραμύθι πως είμαι μέλος του συγκεκριμένου συνόλου ατόμων (των πολιτών του κράτους), πως είμαστε μια ομάδα με κοινά, λίγο-πολύ, συμφέροντα και πρέπει να δούμε πώς θα συμβιώσουμε όλοι μαζί. Εγώ δε θέλω να έχω τίποτε κοινό με τους εξουσιαστές μου. Είμαστε σε αντίπαλα στρατόπεδα, δεν είμαι μνησικάκος-αυτοί θέλουν να εκμεταλλεύονται την εργασία μου. Όταν πάψει αυτό τότε ναι, να συζητήσουμε πώς θα λύσουμε τα κοινά μας προβλήματα. Πριν από αυτό πρέπει να κοιτάζω να βγάλω την βδέλλα από την ράχη μου.

Άσε που ντρέπομαι να μπαίνω στην ίδια ομάδα με τους τεμπερχανάδες- καπιταλιστές μη επιτρέποντας την είσοδο(στην ομάδα) στους ανθρώπους που δουλεύουν σε αυτό το τόπο και δεν έχουν ψήφο- τους μετανάστες. Το με ποίους θα συνταχούμε είναι πολιτική απόφαση, και με τις αστικές εκλογές μπαίνουμε αρνιά και λύκοι στο ίδιο στρατόπεδο. Θα βγει κιάλας ο βουλευτής να μιλήσει πως αγωνίζεται για το «κοινό καλό» και πως ο πρόεδρος θα είναι «όλων των Κυπραίων».

Μπορεί να μη θέλω να είμαι στην ίδια ομάδα, όχι τόσο γιατί δεν τους γουστάρω, αλλά ουσιαστικά δεν είμαστε στην ίδια ομάδα, είμαστε αντίπαλα στρατόπεδα που βρισκόντουσαν κάποτε σε πάλη. Η επιλογή να γίνει η πάλη αυτή με κοινοβουλευτικά μέσα, διότι δίνει στους εκμεταλλευτές στρατηγικά πλεονεκτήματα και κάνει την μάχη άνιση. Έχουνε, εξ ορισμού, το χρήμα, τα ΜΜΕ και ελέγχουνε τις διαφημίσεις. Και καταφέρνουνε να κοιμήσουνε αυτήν την πάλη. Το στρατόπεδο μου χάνει την απαραίτητη αγωνιστικότητα, οξυδέρκεια και τον αυθορμητισμό του όταν χρίζει στρατηγούς.

Το χειρότερο είναι πως ακόμη και αν δεν βγει στην εξουσία αυτός που θα ψηφίσω, ο νικητής πάλι θα δρα εν ονόματι μου, υφαρπάζοντας τη νομιμοποίηση που του είναι απαραίτητη. Δίνω, μου γλιστράει, το δικαίωμα να είναι κάποιος αρχηγός και ηγέτης της ομάδας. Ο Μπους για παράδειγμα δρα στο όνομα όλων των Αμερικάνων. Αφού ένας βουλευτής κλέβει το πολιτικό μου δικαίωμα, το παραχωρεί στον κομματάρχη και όλοι μαζί στον επικεφαλής του κράτους. Η διολίσθηση του πολιτικού μου δικαιώματος, προχωρά! Πάει στον ΟΗΕ και δίνει νομιμότητα στο Συμβούλιο Ασφαλείας να το παίζουν μπάτσοι της υφηλίου.

Γ) Με το να ψηφίζω αποδέχομαι την νομιμότητα του κράτους, αποδέχομαι ότι οι εκλογές είναι νόμιμες άρα και αυτός που τις οργανώνει είναι νόμιμος. Αλλά για κάτσε. Γιατί κάποιο κράτος να έχει την αποδοχή και τη στήριξή μας; Ας δούμε μόνο δυο βασικά χαρακτηριστικά του:

Τα σύνορα. Κάθε κράτος υπάρχει μέσα σε μια γεωγραφική περιοχή που ορίζεται από τα σύνορά του. Όλα τα σύνορα διαμορφώθηκαν σαν αποτέλεσμα βίας (εισβολής και κατοχής λέγεται από

ορισμένους αλλά το βρίσκουνε μόνο στην Τουρκία-λες και δεν είναι όλα τα κράτη του κόσμου με την ίδια μέθοδο που δημιουργηθήκανε. Αποδεχόμενος το κράτος αποδέχομαι και τη διαίρεση της ανθρωπίνης κοινωνίας με βάση γεωγραφικά κριτήρια. Είναι έξω από την ηθική μου.

Ιδιοκτησία γης. Κάθε κράτος δίνει δικαιώματα ιδιοκτησίας. Για κάτσε, κ. Κράτος, από πού και ως πού ο X δικαιούται αυτά τα τετραγωνικά; Του τα έδωσε ο παππούς, που τα αγόρασε από το A, που του τα έδωσε ο Δ, στο τέλος καταλήγουμε πως ο τάδε βασιλιάς μοίρασε τη γη σε κομμάτια και τα έδωσε σε αρχικούς ιδιοκτήτες (μάλλον σε αυλοκόλακες). Εγώ δε θέλω το παρόν να είναι βασισμένο ή να προέρχεται από τον κάθε τύρανο. Δεν είμαι δικηγόρος αλλά είμαι σίγουρος πως υπάρχουν χιλιάδες τέτοια παραδείγματα.. Το κράτος είναι η μετεξέλιξη μιας κλίκας μαφιόζων.

Δ) Τέλος και πιο σημαντικό, θα μπορούσα να πω πως, δεν θέλω κυβερνήτες γιατί σίγουρα η εξουσία διαφθείρει. Όχι δεν είναι λόγος αυτός.. Ακόμη και αποδεδειγμένα, νυν και αεί να είναι ο άλλος άγιος, δε θέλω να έχει καμία εξουσία επάνω μου, είναι προϋπόθεση και προστασία της ακεραιότητας της ελευθερίας μου.

Δεν θα ψήφιζες ενάντια στο Χίτλερ; Είναι η πιο συχνή ερώτηση που γίνεται συνήθως από πονηρούς αριστερούς. Όχι! Ο Χίτλερ δε θα μπορούσε να υπάρξει ποτέ αν δεν υπήρχε το γερμανικό κράτος. Είναι αυτό που του έδωσε το μονοπώλιο της εξουσίας. Χωρίς να το κράτος και την οργανωμένη βία ο Χίτλερ θα ήταν ένας παλιάτσος που θα κορόιδευε τους μαύρους και τίποτε άλλο.

Ας μπει μια τελεία στα κόμματα!

του X.

Το Σύστημα Διώκει Όσους Αντιστέκονται Στις Κτηνωδίες του

Στις 13/11/2002 πραγματοποιήθηκε συνάντηση ατόμων στο χώρο του αναρχικού πυρήνα στη Λεμεσό. Στο τέλος της συνάντησης και ενώ τα πράγματα ήταν ήρεμα, ξαφνικά δύο άτομα που είχαν φύγει επέστρεψαν, ακολουθούμενοι από ένα άτομο με πολιτικά ρούχα. Βγαίνουμε όλοι έξω και ο τύπος αποχωρεί φωνάζοντας ότι είναι αστυνομικός. Μετά από λίγο αρχίζουν και καταφθάνουν όλο και περισσότεροι μπάτσοι, οι οποίοι περικυκλώνουν με αυτοκίνητα το χώρο. Κάποιοι από αυτούς μπουκάρουν στο στέκι, όπου ο ένας υποδεικνύει σε ανώτερο του άτομο για το οποίο ισχυρίστηκε ότι είδε να γράφει σε τοίχο συνθήματα με σπρέι.

Τα συνθήματα ήταν για αλληλεγγύη προς το φυλακισμένο αναρχικό Γ.Κ. και υβριστικά εναντίον των μπάτσων. Τότε ζητούν από τον Άρη Μακρίδη τα στοιχεία του και να τους ακολουθήσει στο τμήμα. Ο Άρης με έντονο ύφος τους απαντά ότι δεν είναι υπόχρεος για τίποτα και ότι δεν αναγνωρίζει κανένα δικαίωμα σε αυτούς να του πούνε τι να κάνει. Δημιουργείται μεγάλη ένταση και άλλοι σύντροφοι θυμίζουν στα κρατικά γουρούνια ότι δεν έχουν ένταλμα για να εισέλθουν στο χώρο. Οι μπάτσοι βγαίνουν έξω εκτοξεύοντας απειλές και μπλοκάροντας όλες τις εξόδους, απαιτώντας να παραδοθεί ο Άρης.

Παράλληλα, από όσα αντιληφθήκαμε, αρχίζουν τη διαδικασία για ένταλμα εισόδου. Δέκα άτομα παραμένουμε στο στέκι συζητώντας για το πώς θα εξελιχθεί η κατάσταση. Αποφασίζουμε να βγούμε έξω όλοι μαζί πριν εκδοθεί το ένταλμα για να διαφύγουμε. Βλέποντας μας οι μπάτσοι μας εμποδίζουν, επιμένοντας να παραδοθεί ο Άρης, ο οποίος ενώ επιχειρεί να εισέλθει στο στέκι τον αρπάζουν από το χέρι και προσπαθούν να τον συλλάβουν. Έτσι, αρχίζουν μικροσυμπλοκές στην προσπάθεια απελευθέρωσης του. Τελικά τον απομονώνουν και τον βάζουν βίαια στο περιπολικό.

Η επόμενη αντίδραση του συλληφθέντα είναι χαρακτηριστική της συνολικότερης αντίληψης και απέχθειας που αισθάνεται για κάθε εξουσιαστικό γρανάζι. Ανάμεσα σε δύο μπάτσους στο αυτοκίνητο, απαντά στις απειλές τους με ένα εκτονωτικό γέλιο και βρίζοντας τους. Κατά τη διάρκεια της μεταφοράς του στην Κεντρική Διεύθυνση Λεμεσού, κάποιος του τραβάει τα μαλλιά λέγοντας του ότι θα τον “φάει”. Φυσικά, ούτε λόγος σχετικά με νομικά δικαιώματα...

Η στάση του Άρη στην ανάκριση ήταν κάθετα αρνητική, προκαλώντας ρήξη με τους νεοχουντικούς ανακριτές της φαρσοκωμωδίας που ονομάζουν δημοκρατία. Το μίσος τους για κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο τόσο μεγάλο, που τον ξυλοφορτώνουν στο προαύλιο του τμήματος μόλις τον κατεβάζουν από το περιπολικό. Ένα σκηνικό που θα επαναληφθεί αργότερα εντός των “φιλόξενων” κρατητηρίων του κυπριακού κράτους. Μετά από 24 ώρες κράτησης αφήνεται ελεύθερος με βαριά χτυπήματα, ειδικά στο κεφάλι. Του καταλογίζουν σοβαρές κατηγορίες για “επίθεση” και “πρόκληση σωματικής βλάβης σε αστυνομικό”! Φυσικά, κανείς δε θα έχει δει ή ακούσει για τη βάνουση κακοποίηση που υπέστη ο Άρης...

Τρία χρόνια μετά

Στα τέλη Δεκεμβρίου 2005, με οργανωμένη επιχείρηση, οι μπάτσοι στήνουν καρτέρι έξω από το πολιτιστικό κέντρο “ΚΑΡΝΤΑΣ”, όπου αναμένουν την εμφάνιση του Άρη για να του δώσουν την κλήση, τέσσερις μέρες πριν τη δίκη. Προηγουμένως έχουν πάει επανειλημμένα στο σπίτι της μητέρας του και στους γείτονες (!) αναζητώντας τον. Επίσης, εμφανίζονται μπάτσοι με πολιτικά στο χώρο εργασίας του χωρίς να αποκαλύψουν την ταυτότητα τους, προσποιούμενοι ότι θέλουν να ρωτήσουν κάτι.

Οι παρενοχλήσεις ατόμων που δραστηριοποιούνται στον κοινωνικό χώρο (αντιεξουσιαστικό, αυτόνομο, εναλλακτικό) οι συστηματικοί έλεγχοι σε συγκεκριμένα υποστατικά, οι ξυλοδαρμοί και η καταστολή, πρέπει να αντιμετωπιστούν με την ενδυνάμωση και την αντίσταση του χώρου ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΡΗ ΜΑΚΡΙΔΗ

ΔΙΚΗ 31/03/2006

Ευέλικτη Εργασία και Επισφαλής Ζωή

Η ευελικτοποίηση της εργασιακής διαδικασίας και της κεφαλαιακής συσσώρευσης, καταστάσεις άρρηκτα συνδεδεμένες με τη διαδικασία της παγκοσμιοποίησης, αποτελούν εξελίξεις που αναδομούν τις σχέσεις παραγωγής και κατ' επέκταση αναδιαρθρώνουν τις σχέσεις της ταξικής μας κοινωνίας. Στο κείμενο αυτό δε θα εξεταστεί αν η εργασιακή ευελιξία αποτελεί δομική ανάγκη της καπιταλιστικής οικονομίας ή ιδεολογική πολιτική αντίληψη των εκπροσώπων της. Το κείμενο αυτό γράφεται από τη σκοπιά των εργαζομένων και δεν ενδιαφέρεται για την οικονομία της κεφαλαιακής συσσώρευσης αλλά για το κοινωνικό νόημα της ανατροπής της. Για ένα μεγάλο μέρος της εργατικής τάξης, συμπεριλαμβανομένου ολόκληρου του νεαρού σε ηλικία τμήματος της, εργασιακή ευελιξία σημαίνει πρώτα και πάνω από όλα επισφαλής εργασία, ή γενικότερα ζωή μέσα στην επισφάλεια. Κατ' επέκταση ο όποιος σχεδιασμός παρέμβασης στον ταξικό ανταγωνισμό, οφείλει να λάβει υπόψη του το νόημα της επισφάλειας, όπως αποτυπώνεται στις ζωές των υποκειμένων.

Το βασικότερο χαρακτηριστικό της επισφάλειας είναι η αβεβαιότητα. Η αβεβαιότητα έχει πολλαπλές διαστάσεις, διαβαθμίσεις και διαφοροποιήσεις. Δεν βρίσκονται λόγου χάρη όλοι οι έκτακτα απασχολούμενοι στην ίδια μισθολογική κλίμακα, ούτε βιώνουν τις ίδιες συνθήκες εργασίας. Όμως η μορφή της εκμετάλλευσης στην οποία υπόκεινται είναι παρόμοια καθώς η

έλλειψη οικονομικής σταθερότητας τους αποκλείει από κάθε μακρόπνοο σχεδιασμό της ζωής τους. Βρίσκονται σε μια κατάσταση συνεχούς ανασφάλειας με όλες τις κοινωνικές και συναισθηματικές της προεκτάσεις, που πηγάζει από τη συναίσθηση και την πραγματικότητα της προσωρινότητας τους. Αποκλεισμένοι από τα κεκτημένα δικαιώματα της εργατικής τάξης (πληρωμένες άδειες, δέκατος τρίτος μισθός κτλ) και χωρίς διαβλεπόμενη ενσωμάτωση στη μόνιμη εργασία -και άρα πρόσβαση σε εγγυημένο μισθό- οδηγούνται σε ένα παζάρι υπηρεσιών. Χάνουν δηλαδή την σιγουριά του μισθωτού χωρίς να παύουν να υπόκεινται στην ιεραρχία και την αλλοτρίωση της μισθωτής σχέσης. Οι εργαζόμενοι με το κομμάτι για παράδειγμα, πέραν από το άγχος να ικανοποιήσουν τον εργοδότη τους -πελάτη των υπηρεσιών τους, επωμίζονται ταυτόχρονα και το λεγόμενο ρίσκο του επιχειρηματία, τον κίνδυνο δηλαδή της χρεοκοπίας μέσα από τον παραμερισμό τους από τη συγκεκριμένη αγορά. Ο εργοδότης, σαν αγοραστής υπηρεσιών, παύει να έχει ευθύνες κοινωνικής ασφάλισης των υπαλλήλων του, αφού η εργασιακή σχέση βαφτίζεται επαγγελματική συνεργασία. Με την απειλή της ανεργίας πάνω από τα κεφάλια τους και τον φόβο της κοινωνικής περιθωριοποίησης και συναισθηματικής κατάπτωσης, πολλοί εργαζόμενοι πιέζονται να αποδεχτούν εν λευκώ την όποια εργασία τους ανατεθεί. Η ζωή μέσα στην επισφάλεια προωθεί τη θεαματική αναπαράσταση της εργασίας ως ευκαιρίας. Ταυτόχρονα η επισφάλεια αναπαρίσταται θεαματικά από την εργασιακή ιεραρχία ως ζωή. Η αναζήτηση της βεβαιότητας από τον ευκαιριακοποιημένο άνθρωπο, εργαζόμενο ή άνεργο, τον οδηγεί στην αντίληψη της μισθωτής εργασίας ως ελευθερίας!

Το προκάριατο δεν είναι φρούτο της παγκοσμιοποίησης, κουβαλά μέσα του ιστορία. Καθώς αλλάζουν οι εποχές, η στοιχειωμένη κραυγή των ακτημόνων αγροτών έξω από τα μεταλλεία και τις οικοδομές μιας αποικίας αντηχεί μέχρι σήμερα στα αυτιά κάποιων...

– Θέλουμε μαστρον, ττέλουμε μαστρο!!!

Η σημερινή απαίτηση της εργοδοσίας για ευελιξία στην αγορά και χρήση της εργατικής δύναμης σχετίζεται με την άρνηση της να επιβαρύνεται το κόστος της αναπαραγωγής αυτής της ίδιας της εργατικής δύναμης. Τα περιθώρια αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης όμως έξω από την εμπορευματοποιημένη εργασία έχουν στενέψει. Οι αγροτικές κοινωνίες, οι παραδοσιακές οικονομίες που στήριζαν την επέκταση του

βιομηχανικού καπιταλισμού παρέχοντας πρώτη ύλη και εργατική δύναμη μούχτιν σήμερα είναι είδος προς εξαφάνιση. Το Κεϋνσιανό κράτος προνοίας και ο θεσμός της οικογένειας δηλώνουν αδυναμία να συντηρήσουν τον ολοένα αυξανόμενο αριθμό ανέργων και υπερηλίκων. Το κεφάλαιο αρνείται να φροντίσει για την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης που χρησιμοποιεί. Θεωρεί τα εργασιακά υποκείμενα ως αναλώσιμα αντικείμενα. Όμως κεφάλαιο χωρίς εργατική δύναμη δεν μπορεί να υπάρξει! Όσο ελκυστική και αν ακούγεται σαν ιδέα, οι μηχανές δεν παράγουν αξία. Η αξία είναι κοινωνική κατασκευή χωρίς υλική οντότητα κωδικοποιήσιμη

μαθηματικά και άρα υπολογίσιμη ποσοτικά. Η αξιοποίηση της αξίας, η επιβολή δηλαδή του «νόμου της αξίας» στην κοινωνική διαδικασία της παραγωγής δεν είναι ποτέ δεδομένη, αλλά αδιάκοπα διαπραγματεύσιμη, μεταβαλλόμενη και τελικά μεταλασσόμενη ανάλογα και σύμφωνα με τις πράξεις των υποκειμένων. Η ίδια η ιστορική πραγματικότητα είναι προϊόν του κοινωνικού ανταγωνισμού, ή όπως λέει χαρακτηριστικά ο Holloway, το κεφάλαιο είναι ταξική πάλη. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η αυτό-αξιοποίηση του κεφαλαίου περνά μέσα από τη δημιουργία της εργασίας, ενώ η αυτό-αξιοποίηση της εργασίας μέσα από την καταστροφή του κεφαλαίου!

Η αυτονόμηση της εργασίας από το πρόγραμμα αξιοποίησης του κεφαλαίου παραμένει το βασικό πρόταγμα. Η αυτο-αξιοποίηση της εργασίας, βρίσκεται στη συνεργατική επανοικειοποίηση της παραγωγής. Τα μαστριλίκκια κομμένα!

Καθώς η εργασία υπηρεσιοποιείται (βλέπε προηγούμενο τεύχος, Άυλη εργασία) μετατρέπεται σε μια αφηρημένη αγορά πληροφορίας, σε μια κοινότητα γνώσης, σε μια αόριστα δια-προσωπική αντίληψη του εμείς. Η υπηρεσιοποίηση της εργασίας μετατρέπει τον εργαζόμενο σε μηχανή ανα-παραγωγής και προώθησης συμβόλων που ανα-πληρώνουν την ύπαρξη του. Πρόκειται για την εκδούλευση των υποκειμένων, όχι απλώς την εξαγωγή υπεραξίας από τα μυαλά και τα σώματα τους, αλλά την ψυχαναγκαστική οριοθέτηση του είναι τους στις παραμέτρους του εμπορεύματος. Μπορεί η σχέση επαγγελματία – αγοραστή υπηρεσιών να υποκαθιστά φαντασιακά τη σχέση υποτακτικού – αφεντικού, αλλά, με ή χωρίς τη μεσολάβηση της διαπροσωπικής επαφής, ο βασικός ανταγωνισμός της εργασιακής σχέσης μένει. Μπορεί η εργασία να αύλοποιείται, η αλλοτρίωση όμως δεν εξαϋλώνεται. Η αποξένωση του ανθρώπου από τον άνθρωπο δεν περιορίζεται στον εργασιακό χωρόχρονο. Είναι στα σπίτια μας και στα στέκια μας. Είναι στις λέξεις που βγάζουμε από το στόμα μας, στις αδιάφορες μας επαφές, στην απάθεια με την οποία χάνουμε την προσωπική μας αξιοπρέπεια και τη συλλογική μας αυτονομία!

Καθώς η διχοτόμηση μεταξύ εργασιακού και ελεύθερου χρόνου ανατρέπεται, ο “ελεύθερος” χρόνος καλείται να ανα-πληρώσει τον αναξιοποίητο εργασιακό χρόνο. Ούτε λεπτό να μην υπάρξει έξω από το εμπόρευμα! Παρτ – τάιμ τζαι βάρδιες, σπαστόν ωράριο τζαι το όβερ – τάιμ μια-μια. Με το ψουμίν μας εν παίζουμεν. Παίζουσιν άλλοι!

Δεν μπορώ άλλο Θανάση, στα εικοσπέντε έχω γεράσει.

- Κάνε στάση, κάνε στάση.

του Φικρή Ευρασιάτη

Τυφώνες, τυφώνες, τυφώνες....

Από το Κατρίνα στη Βίλμα και από τη Βίλμα στο Στάν. Χιλιάδες οι νεκροί στους φονικούς τυφώνες οι οποίοι μπορεί να είναι φυσικές καταστροφές αλλά τα θύματα ήταν αποτέλεσμα της ανθρώπινης μη παρέμβασης. Οι τυφώνες αυτοί είναι αποτέλεσμα της οικολογικής καταστροφής που αυτή τη φορά πλήττει την Αμερική. Βλέπεις τι παθαίνεις κύριε Μπούς όταν δεν δέχεσαι τις συνθήκες του Κιοτο και του Ρίο για την προστασία του περιβάλλοντος;

Τα πράγματα είναι ξεκάθαρα: ένας τυφώνας κανονικά γίνεται 1 φορά σε 11 μήνες ενώ εδώ μιλάμε για 13 μήνες και 15 τυφώνες! Αυτό σύμφωνα με ερευνητές αποδίδεται στο φαινόμενο του θερμοκηπίου.

Όπως και το φονικό Τσουνάμι που κτύπησε πέρυσι, τα θύματα μπορούσαν να αποφευχθούν ακόμη και για τους τυφώνες. Θα έπρεπε να έχουν συστήματα ενημέρωσης των κατοίκων και καλύτερη υποδομή ώστε να τους προστατεύσουν.

Όμως για ποια Αμερική μιλάμε; Οι Τυφώνες έγιναν σε μια περιοχή που έφερε στην επιφάνεια την 'άλλη' Αμερική. 28% του πληθυσμού σε αυτές τις περιοχές ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας και 84% είναι Αφροαμερικάνοι.

Ο Μπούς και η Αμερικάνικη κυβέρνηση φαίνεται να μην νοιάζονται καθόλου γι' αυτό το εξαθλιωμένο κομμάτι της Αμερικής. Η μόνη «χρησιμότητα» αυτών των ανθρώπων είναι να επανδρώσει τα στρατεύματα για τους πολέμους. Έτσι την στιγμή που οι τυφώνες κτύπησαν την Αμερική του Νότου, στρατιώτες που προέρχονται από εκεί βρίσκονταν στο Ιράκ για να βοηθήσουν τις ΗΠΑ να «φέρουν δικαιοσύνη», με συγχωρείτε πετρέλαιο...

Οι ζημιές από τους τυφώνες ανήλθαν σε δις δολάρια ενώ τα χρήματα των ΗΠΑ για τον πόλεμο του Ιράκ (ανά μήνα) φτάνουν το μισό περίπου της ζημιάς. Ποιος θα τα πληρώσει; Οι φτωχοί κάτοικοι ή το κράτος; Ο Μπούς γι' ακόμη μια φορά δεν παίρνει την ευθύνη.

Οι συχνοί τυφώνες έχουν επιπτώσεις και στον υπόλοιπο κόσμο. Κλείνουν τα διυλιστήρια και κλείνοντας αυτά, εμείς τραβάμε τα μαλλιά μας για τις τιμές. Όσο μειώνεται το πετρέλαιο τόσο ανεβαίνει η τιμή του. Όσον αφορά τις εναλλακτικές πηγές ενέργειας, αυτές είναι μόνο για λίγους.

Οι τυφώνες και τα αποτελέσματά τους δείχνουν την αδυναμία του καπιταλιστικού συστήματος και των εκπροσώπων του να προστατεύσουν την φύση και τους ανθρώπους.

Αλλά, φυσικά, ο καπιταλισμός βάζει το κέρδος πάνω από όλα. Ούτε την φύση ούτε τις ανθρώπινες ζωές υπολογίζει. Όταν όμως η φύση θέλει να εκδικηθεί....

Φώτης Φωτίου

Λύκειο Κύκκου Α΄

Νεολαία Ενάντια στον Εθνικισμό

e-mail: yrecyprus@yahoo.co.uk

Η στολή ήταν μόνο η αρχή. Οι μαθητές αντιστέκονται.

Από την αρχή της χρονιάς υπήρχε μια αναταραχή στους μαθητές. Πολλοί παράγοντες έπαιζαν ρόλο στην δημιουργία αυτής της διάθεσης. Ένας από αυτούς ήταν η κατάσταση που αντιμετωπίσαμε την πρώτη μέρα όταν μπήκαμε στην «καινούρια» τάξη. Οι τοίχοι ήταν γεμάτοι συνθήματα, σύμβολα και μουντζούρες, η πόρτα δεν άνοιγε κανονικά (και δεν ανοίγει ακόμη), τα παράθυρα θυμίζουν φυλακή και υπήρχαν πολλές ελλειψεις στα βιβλία. Η πρώτη μέρα δεν είχε το πνεύμα της «καλής αρχής». Έτσι οι μαθητές ήταν εκνευρισμένοι.

Ανάμεσα σε όλα αυτά είχαμε και τον υπεύθυνο καθηγητή να μας διαβάξει ανακοινώσεις για την στολή και να κάνει παρατηρήσεις για το τι φοράμε.

Ήταν φυσικό λοιπόν, όταν μας ενημέρωσαν -αποσπασματικά βέβαια- για τους νέους κανονισμούς, εμείς να ξεσηκωθούμε. Αυτά που ανέφεραν αφορούσαν μόνο τις αποβολές, την μείωση των απουσιών και την στολή. Έτσι κι εμείς συνεννοηθήκαμε με τον μόνο τρόπο που έχουμε, με sms, και κατεβήκαμε σε απεργία ενάντια στην μείωση των απουσιών χωρίς να υποκύψουμε στις πιέσεις των καθηγητών.

Η κίνησή μας χαρακτηρίστηκε από όλους ως ανοργάνωτη. Ήταν όμως ένα αίτημα της πλειοψηφίας και το όργανο που μας εκπροσωπεί, η Παγκύπρια Συντονιστική Επιτροπή Μαθητών (ΠΣΕΜ) δεν έκανε τίποτα γι' αυτό. Το μόνο που έκανε ήταν να μας κατηγορήσει για υποκίνηση και ανταρσία! Η στάση αυτή δείχνει ότι το πρόβλημα είναι στην ίδια την ΠΣΕΜ που δεν παίζει τον ρόλο της όπως πρέπει κι όχι στους μαθητές οι οποίοι οργανώθηκαν με όποιο τρόπο ήξεραν.

Η ΠΣΕΜ, μόνο μετά από αρκετό καιρό και κάτω από την πίεση του κινήματος, αναγκάστηκε να κάνει κάτι και άρχισε να συζητά το θέμα της στολής το οποίο επίσης συμπεριλαμβάνεται μέσα στους κανονισμούς.

Η στολή

Δεν είναι η πρώτη φορά που απασχολεί τους μαθητές το θέμα της στολής. Πέρυσι 1200 μαθητές υπέγραψαν υπέρ της κατάργησης της υποχρεωτικής στολής ενώ έρευνα του Φιλελεύθερου τον περασμένο Μάρτιο έδειξε ότι 9 στους 10 μαθητές δεν θέλουν την στολή.

Γιατί όμως δεν θέλουμε την στολή;

Η στολή καταπατά καταρχήν το δικαίωμά μας να εκφραζόμαστε μέσα από την εμφάνισή μας. Δείχνει ότι μας θέλουν ομοιόμορφους, χωρίς προσωπικότητα. Μας θέλουν στρατιωτάκια να πειθαρχούμε μόνο χωρίς να έχουμε άποψη. Είναι χαρακτηριστικά και τα λόγια μιας καθηγήτριας ενός άλλου σχολείου: «Με την στολή μαθαίνεις να είσαι υπάκουος στο σχολείο σου, αργότερα στον στρατονόμο σου και τέλος στο μάστρο σου»!!!

Στο ίδιο πλαίσιο είναι και το θέμα της ευπρέπειας. Γιατί και για ποιον πρέπει να είμαστε ευπρεπείς στο σχολείο; Μας ζητούν να σεβόμαστε τον θεσμό του σχολείου και τους ανώτερους όταν αυτοί δεν μας σέβονται καθόλου. Τέτοιους πολίτες θέλουν για το μέλλον;

Μέσα από τα επιχειρήματα, τα οποία έχουν χρησιμοποιήσει σε όλη τη διάρκεια της συζήτησης για την στολή, φαίνεται πόσο λογικό είναι το αίτημα των μαθητών για κατάργηση της στολής.

Στην αρχή χρησιμοποιούσαν τα επιχειρήματα ότι «με την στολή είμαστε όλοι ίσοι», ότι «με την στολή τιμούμε το σχολείο μας και δείχνουμε ότι είμαστε μαθητές» (;) ότι «με την στολή μαθαίνουμε καλύτερα»!

Εμείς όμως απαντάμε ότι και με την στολή φαίνονται οι κοινωνικές τάξεις, από την τσάντα, τα παπούτσια, κ.ο.κ κι ότι όσο υπάρχουν ανισότητες έξω από το σχολείο θα υπάρχουν και μέσα στο σχολείο λόγω του ότι αυτό δεν είναι αποκομμένο από την κοινωνία.

Επίσης με την στολή δεν μαθαίνουμε καλύτερα αφού για να μάθεις καλύτερα θα πρέπει να νοιώθεις άνετα και να μπορείς να συγκεντρωθείς ενώ η στολή δεν βοηθάει καθόλου σε αυτό.

Έπειτα όταν είδαν ότι οι μαθητές μπορούσαν να απαντήσουν σε αυτά τα επιχειρήματα άρχισαν να χρησιμοποιούν άλλα τα οποία έχουν χάσει κάθε σοβαρότητα. Έλεγαν ότι «δεν θα ξέρουμε τι να φορέσουμε το πρωί» και ότι «οι φτωχοί δεν θα μπορούν να πάρουν καινούρια ρούχα ώστε να μπορούν να μην φορούν τα ίδια κάθε μέρα»!!

Μα ποιος θα νοιάζεται; Μπορεί να συμβαίνει στην αρχή αλλά αν μπορούμε να βάλουμε ότι θέλουμε θα αρχίσουμε να σκεφτόμαστε και πιο ελεύθερα και δεν θα μας απασχολούν τέτοια θέματα.

Η συζήτηση για την στολή

Η ΠΣΕΜ λοιπόν έβγαλε ανακοίνωση στις 12/10 μέσα από την οποία ζητούσε την αλλαγή της στολής μέχρι να φτάσει σταδιακά στην κατάργησή της. Έπειτα όμως, το μόνο που ζητούσε ήταν να σβηστούν οι αποβολές που δόθηκαν για θέματα εμφάνισης από την αρχή του χρόνου, μέχρι να καθοριστεί η νέα στολή για φέτος από τα Κεντρικά Μαθητικά Συμβούλια και τους καθηγητικούς συλλόγους κάθε σχολείου, όπως λένε οι νέοι κανονισμοί. Δυστυχώς καλούσε σε μαζικές κινητοποιήσεις μόνο μέσα από τα ΜΜΕ και τις έπαιρνε πίσω με τον ίδιο τρόπο. Δεν ενημέρωσε καθόλου τους μαθητές για όλα αυτά ούτε τους ρώτησε. Και σαν να μην έφτανε αυτό, η μόνη ανακοίνωση που ήρθε στο σχολείο μας ήταν μετά από τέσσερις μέρες μετά την ακυρωμένη κινητοποίηση!

Παράλληλα ξεκίνησε μια συζήτηση με το υπουργείο χωρίς όμως να μιλήσει με τους μαθητές. Έτσι ενώ αυτοί τα συζητούσαν, οι μαθητές ξεσηκώνονταν σε απεργίες χωρίς την οργάνωση της ΠΣΕΜ όπως έγινε στην Λινόπετρα ή μάζευαν υπογραφές για την κατάργηση της στολής σε διάφορα άλλα σχολεία.

Την ίδια στιγμή το υπουργείο και οι διευθυντές ήθελαν να τα έχουν καλά με όλους. Το υπουργείο τη μία στιγμή έλεγε στους διευθυντές να είναι πιο ελαστικοί και μετά πιο αυστηροί. Το ίδιο και οι διευθυντές – αφού τη μια έλεγαν ότι ήθελαν να συζητήσουν για την στολή ενώ την άλλη συνέχιζαν να βάζουν αποβολές για λόγους εμφάνισης.

Για να βγει η τελική απόφαση έπρεπε μαθητές, καθηγητές, διευθυντές και γονείς να συνεργαστούν. Δεν έγινε τελικά τόσο δημοκρατικά όσο φαινόταν. Σε κάποια σχολεία αποφάσισαν τα ΚΜΣ (Κεντρικά Μαθητικά Συμβούλια) χωρίς να ρωτήσουν τους μαθητές, σε άλλα οι διευθυντές δεν δέχτηκαν καν να συζητήσουν με τους μαθητές. Έτσι δεν είδαμε αλλαγές σε όλα τα σχολεία. Οι αλλαγές που έγιναν ήταν για τα αγόρια στο να δικαιούνται να έχουν γένια και μακριά μαλλιά. Όσον αφορά την στολή, σε κάποια σχολεία άλλαξε το πουκάμισο και σε κάποια και το παντελόνι.

Μετά από όλα αυτά η ΠΣΕΜ, αντί να πιέσει κι άλλο ή να προετοιμάσει τους μαθητές για άλλους αγώνες, κόντεψε να τα πάρει όλα πίσω. «Είδε» πως δεν υπήρχε ομοιομορφία και πως τα όρια της ευπρέπειας που προβλέπουν οι νέοι κανονισμοί ήταν ασαφείς κι έτσι πρότεινε όπως η απόφαση για την στολή να παίρνεται από το υπουργείο! Ευτυχώς που ο υπουργός αρνήθηκε. Συμπλήρωσε όμως πως του χρόνου θα αναθεωρήσει την πρόταση που του έγινε, επομένως μας περιμένουν κι εμάς νέοι αγώνες.

Η Νεολαία Ενάντια στον Εθνικισμό

Η Νεολαία Ενάντια στον Εθνικισμό ήταν από την αρχή μέσα στο κίνημα. Με την εφημερίδα μας και με τις προκηρύξεις μας ενημερώσαμε τους μαθητές για τα δικαιώματά τους και για τους κανονισμούς (κάτι που θα έπρεπε να κάνει η ΠΣΕΜ). Συγκεντρώσαμε υπογραφές έξω και μέσα από σχολεία και σε κεντρικούς δρόμους της Λευκωσίας. Τέλος, κάναμε προσπάθειες για να γίνουν γενικές συνελεύσεις και πιάσαμε τα ΚΜΣ να ακούσουν τους μαθητές κι όχι να αναφέρουν μόνο την προσωπική τους άποψη στις συζητήσεις με τους διευθυντές και καθηγητές.

Οι μαθητές ανταποκρίθηκαν με ενθουσιασμό στην εκστρατεία μας. Μέσα σε λίγες βδομάδες συγκεντρώθηκαν 1500 υπογραφές ενάντια στους κανονισμούς και τη στολή. Πολλές ακόμη βρίσκονται σε χέρια μαθητών που μάζεψαν αυθόρμητα υπογραφές στα σχολεία τους, με τους οποίους όμως δεν μπορούμε να επικοινωνήσουμε άμεσα.

Μέσα από όλη αυτή τη διαδικασία, ακόμη κι αν οι αλλαγές είναι μικρές, έχουμε καταλάβει πως το σύστημα αυτό μας καταπιέζει και δεν το θέλουμε. Έχουμε καταλάβει ότι μπορούμε να αντισταθούμε και να το αλλάξουμε. Τώρα είναι η ώρα να το καταλάβει και η υπόλοιπη κοινωνία.

Δεν είμαστε άβουλα όντα και έχουμε φωνή. Θα παλέψουμε με όλες μας τις δυνάμεις για ένα δημοκρατικό και ελεύθερο σχολείο.

Έβη Γιασμίν Παγιάτσου

Λύκειο Κύκκου Α΄

Νεολαία Ενάντια στον Εθνικισμό

e-mail: yrecyprus@yahoo.co.uk

Όχι στην κατάργηση της εκδρομής στην Ελλάδα

Η Εκδρομή στην Ελλάδα γίνεται κάθε χρόνο για την ψυχαγωγία και την γνωριμία νέων τόπων από τους μαθητές. Φέτος, χωρίς να ρωτήσει κανείς τους μαθητές, η εκδρομή καταργείται με απόφαση του Παγκύπριου Συντονιστικού Γονέων και την υποστήριξη του Υπουργού Παιδείας. Αυτή είναι η δημοκρατία που θέλουν; Να παίρνουν αποφάσεις χωρίς εμάς;

Για τους μαθητές αυτή η εκδρομή είναι σημαντική γιατί είναι κάτι το οποίο θα θυμόμαστε για πάντα. Το δικαίωμα μας να λαμβάνουμε μέρος σε αυτές τις εκδρομές και ο σεβασμός της άποψης μας σε αυτό το ζήτημα είναι κάτι για το οποίο θα πρέπει να παλέψουμε.

Αυτοί που θέλουν να καταργηθεί η εκδρομή μας λένε:

ότι οι μαθητές κάνουν βανδαλισμούς και μας παρουσιάζουν σαν εγκληματίες

ότι ξενυχτούν και δεν παρακολουθούν τις εκδρομές που γίνονται κατά τη διάρκεια της μέρας

ότι η εκδρομή είναι επικίνδυνη για την ασφάλεια των μαθητών

ότι η εκδρομή είναι πολύ ακριβή για να συμμετέχουν όλοι οι μαθητές

κι ότι αυτοί που την διοργανώνουν εκμεταλλεύονται τους μαθητές

Για να αποφύγουμε κάποια από τα παραπάνω προβλήματα προτείνουμε να οργανωθούμε οι μαθητές έτσι ώστε να μπορούμε να οργανώσουμε την εκδρομή μας μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες. Με αυτό τον τρόπο θα δουν ότι είμαστε υπεύθυνοι και μπορούμε να αποφασίζουμε για όσα μας αφορούν.

Έτσι προτείνουμε να δημιουργηθούν επιτροπές μαθητών σε κάθε σχολείο οι οποίες να ελέγχουν και να διοργανώνουν την εκδρομή σε συνεργασία με τους καθηγητές και τους γονείς. Οι επιτροπές θα πρέπει να είναι εκλεγμένες και υπόλογες στους μαθητές, δηλαδή θα ρωτάνε τους μαθητές πριν να πάρουν οποιαδήποτε απόφαση μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες.

Μέσα από αυτές τις επιτροπές θα πρέπει να αποφασίζουμε το μέρος και το πρόγραμμα της εκδρομής. Έτσι, η εκδρομή θα είναι βασισμένη στα ενδιαφέροντα μας και θα συνδυάζει την ψυχαγωγία και την εκπαίδευση.

Επίσης θα πρέπει να μπορούμε να αποφασίζουμε ποιοι θα είναι οι συνοδοί στην εκδρομή μας. Με αυτό τον τρόπο θα γίνουμε πιο υπεύθυνοι, οι δε βανδαλισμοί και τα προβλήματα συμπεριφοράς θα μπορούν να αποφεύγονται. Όσον αφορά το κόστος της εκδρομής, αυτό θα μπορούσε να μειωθεί για όλους με το να συγκεντρώνουμε χρήματα μέσα από εκδηλώσεις του σχολείου κατά την διάρκεια του χρόνου. Επίσης μέσα από την επιτροπή θα ελέγχουμε τις προσφορές που γίνονται από τα πρακτορεία για να επιλέξουμε την καλύτερη για όλους.

Χριστιάνα Ιωαννίδου

Γυμνάσιο Διανέλλειου και Θεοδότου, Λευκωσία

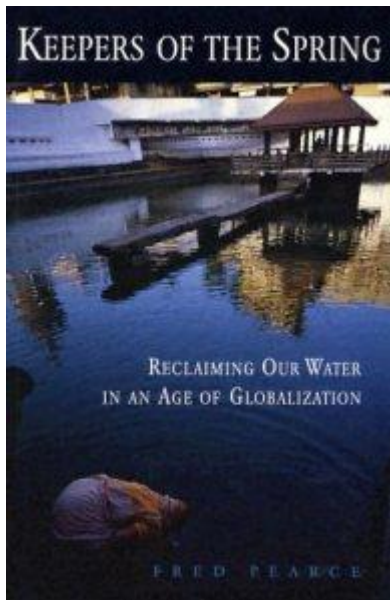
Νεολαία Ενάντια στον Εθνικισμό

e-mail: yrecyprus@yahoo.co.uk

Keepers of the Spring – Reclaiming Our Water in an Age of Globalization

Fred Pearce, 2004, Island Press (260 σελίδες, Αγγλική γλώσσα)

Ο τίτλος του βιβλίου του Fred Pearce όταν ίσως μεταφραστεί στα Ελληνικά θα μπορούσε να αποδοθεί σαν « Οι φύλακες της πηγής- Επαναδιεκδικώντας το Νερό μας στην Εποχή της Παγκοσμιοποίησης» και καταπιάνεται με τις σχέσεις του ανθρώπου με το νερό τα τελευταία εκατόν χρόνια αλλά και με τα σχεδιαζόμενα τεράστια έργα που προβλέπονται για την Κίνα, την Ινδία και την Ευρώπη.

Σαν ο συντάκτης του περιοδικού New Scientist με ειδικότητα στο νερό έχει μελετήσει από πρώτο χέρι την μακρο-εικόνα καθώς και την μικρο-εικόνα του τρόπου με τον οποίο οι εκάστοτε αρχές διαχειρίστηκαν το νερό αλλά και τα μακροπρόθεσμα αποτελέσματα και τις επιπτώσεις στα οικοσυστήματα και στους ανθρώπους. Χαρακτηριστικά παρατηρεί από το αεροπλάνο τις επιπτώσεις που είχε στη

θάλασσα Αράλ η έμφαση που έδωσε η Σοβιετική Ένωση στην καλλιέργεια βαμβακιού με αποτέλεσμα η πόλη Αράλσκ που βρισκόταν στα παράλια να είναι τώρα 40 χλμ μακριά από το νερό, περιτριγυρισμένη από μια έρημο άλατος. Κάτω στο έδαφος παρατηρεί ότι χιλιάδες κάτοικοι της περιοχής δηλητηριάζονται καθημερινά όταν ο αέρας φυσά και γεμίζει τα σπίτια τους με τοξικά άλατα.

Μερικά από τα βασικά συμπεράσματα είναι πως η απερίσκεπτη χρήση του νερού σε τόσο μεγάλη κλίμακα δεν έχει σταματήσει αλλά παίρνει άλλες μορφές πολύ πιθανόν εξ'ίσου καταστροφικές. Έτσι, ενώ ο εικοστός αιώνας ήταν αυτός που χαρακτηρίστηκε από το κτίσιμο γιγαντιαίων φραγμάτων, ο εικοστός πρώτος θα είναι ο αιώνας των τεράστιων έργων αλλαγής της ροής των ποταμών.

Ο Γιάνγκτση ποταμός στην Κίνα θα μεταφέρει τα νερά του από το νότο στο βορρά, χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά αφού ο Κίτρινος ποταμός εκεί έχει εξαντληθεί. Παρόμοια σχέδια υπάρχουν για τη δυτική έρημο της Αιγύπτου, για την Ισπανία αλλά και για την Ινδία. Το αποτέλεσμα θα είναι η επιδείνωση αυτού που ήδη ισχύει. Οι ποταμοί δηλαδή θα εκβάλλουν στη θάλασσα μόνο στους γεωγραφικούς χάρτες ή στα χαρτιά ενώ στην πραγματικότητα ελάχιστο νερό θα καταλήγει στη θάλασσα που είναι η μεγάλη μας φιλοδοξία και εδώ στην Κύπρο.

Το πρόβλημα εντοπίζεται στην πλευρά της ζήτησης και όχι στην πλευρά της προμήθειας όπως θα το έθεταν οι οικονομολόγοι και όπως εξ' άλλου ισχύει και στην περίπτωση της ενέργειας. Η ανθρωπότητα χρησιμοποιεί ήδη περίπου το ένα τέταρτο του νερού που πέφτει σαν βροχή. Το βιβλίο παραθέτει αριθμούς όχι δυστυχώς στο μετρικό σύστημα αλλά στο αποικιακό. Μια λίπρα πατάτες χρειάζεται 60 γαλόνια νερό, το ρύζι 200 γαλόνια, μια λίπρα κοτόπουλο 400 γαλόνια και μια λίπρα βοδινό 8000 γαλόνια.

Ο συγγραφέας καλύπτει και την πολιτική πλευρά της χρήσης του νερού καθώς και τις επιπτώσεις της παγκοσμιοποίησης. Επισημαίνεται για παράδειγμα πως παρά το ότι πολλοί ποταμοί, ιδίως στην Ευρώπη, περνούν από διάφορες χώρες υπάρχει έλλειψις συμφωνιών μεταξύ των χωρών αυτών με αποτέλεσμα τον κίνδυνο προστριβών. Διαγράφεται καθαρά η χρήση της οικονομικής βοήθειας για αναπτυσσόμενες χώρες σαν μοχλός πίεσης για την φιλελευθεροποίηση της παροχής νερού με αποτέλεσμα η ιδιωτική Αγγλική εταιρεία Bi-water να κερδίσει τα συμβόλαια παροχής νερού στους κατοίκους πόλεων της Τανζανίας.

Αλλά και όταν κατά τη διάρκεια του 1970 η UNICEF επιχορήγησε την ανόρυξη πηγαδιών σε χώρες της ανατολικής Ασίας δεν είχε προβλέψει πως ο κόσμος που θα καταναλώνει το νερό θα δηλητηριαζόταν από το στοιχείο αρσενικό που βρισκόταν στο ίδιο βάθος με το υπόγειο νερό.

Στην Κύπρο ο συγγραφέας ήλθε όχι για να μελετήσει επί τόπου την έμμονη ιδέα των πολιτικών μας από τον κ. Βασιλείου μέχρι τον κ. Λιλλήκα με τα υδροβόρα γήπεδα γκόλφ. Το βιβλίο εκτός από την παράθεση ανθρώπινης απερισκεψίας είναι και αισιόδοξο. Καταπιάνεται με το θέμα της σοφής διαχείρισης των υδάτινων πόρων και τώρα αλλά και πιο παλιά. Έτσι ο κ. Pearce ήλθε στη Κύπρο πριν λίγα χρόνια για να δει και να μιλήσει με τον Γιάννη Μιτσή, τον τελευταίο συντηρητή λαουμιών στην Κύπρο, πρόσφυγα από τη Ζώδια και κάτοικο της Περιστερώνας.

«Φύλακας της Πηγής» λοιπόν ο Γιάννης Μιτσής, ανάμεσά μας άσημος όπως τα λαούμια τα οποία κανένας δεν δέησε να μελετήσει. Μη μου πείτε πως ούτε και τα γήπεδα γκόλφ τα μελέτησε κανείς. Διαβάστε το βιβλίο για να έχουμε τουλάχιστον να φωνάζουμε.

Γράφει ο Δημήτρης Αριστείδου

«Οδική Ασφάλεια» – Επιτήρηση

Η κυβέρνηση της «αλλαγής» προφασιζόμενη την οδική ασφάλεια, τοποθετεί κάμερες σε διάφορα σημεία των δρόμων. Ταυτόχρονα το εθνικό συμβούλιο αποφάσισε ομόφωνα στις 12.12.2005 την υπεραύξηση των προστίμων για «παράνομη στάθμευση» από £15 σε £50! Το ζήτημα με τις κάμερες στους δρόμους δεν είναι κάτι καινούριο. Αποτελεί ανεκπλήρωτο «έργο» και της προηγούμενης κυβέρνησης.

Ηλεκτρονικά μάτια σε στυλ big brother θα φωτογραφίζουν τους «παραβάτες» οδηγούς, οι οποίοι θα λαμβάνουν την κλήση (πρόστιμο) στο σπίτι τους (home delivery). Αυτό το τεχνολογικό σύστημα θα βρίσκεται στο αρχηγείο της αστυνομίας.

Δεν έχω αυταπάτες. Θεωρώ ότι κι αυτά τα μέτρα της κυβέρνησης –ειδικά οι κάμερες- στοχεύουν στο πλήρη έλεγχο και επιτήρηση της κοινωνίας από το κράτος και τ' αφεντικά. Ήδη σε διάφορα σημεία υπάρχουν κάμερες επιχειρήσεων που καταγράφουν κάθε κίνηση. Μια βόλτα ειδικά στο κέντρο της πόλης θα σας το επιβεβαιώσει. Ακόμα γνωρίζουμε ότι σε διάφορες επιχειρήσεις, τ' αφεντικά μέσω και κλειστών κυκλωμάτων παρακολούθησης, επιτηρούν τους εργαζόμενους για να είναι «παραγωγικοί»! Προσωπικά δούλευα παλαιότερα σε μια κρεπερί, όπου ο εργοδότης μας έδινε εντολές μέσω του συστήματος παρακολούθησης.

Όσον αφορά την οδική ασφάλεια, το ζήτημα είναι βαθύτερο. Καθημερινά στα μ.μ.ε. προβάλλονται διαφημίσεις προτύπων προς μίμηση. Σε αρκετές διαφημίσεις εταιρειών αυτοκινήτων-μοτοσυκλετών, το περιεχόμενο καταδεικνύει την ιλιγγιώδη ταχύτητα που αναπτύσσει το όχημα ή ακόμα και τη «μαγκιά» του οδηγού (να ξερογυρίσει το αυτοκίνητο, να στυλλώσει τη μοτόρα, κ.α.). Αυτό επιβεβαιώνεται και από τα διάφορα περιοδικά τέτοιου τύπου που κυκλοφορούν στην αγορά.

Στην Κύπρο είναι γεγονός ότι οι ελάχιστες συγκοινωνίες μαζικής μεταφοράς καλύπτουν μέρος των αναγκών ενός μικρού ποσοστού ατόμων. Έτσι, αυτόματα παροτρύνεται η αγορά μηχανοκινήτων οχημάτων, που δημιουργεί πολλαπλά προβλήματα όπως:

Μόλυνση του περιβάλλοντος

Αύξηση ποσοστού τροχαίων δυστυχημάτων

Κυκλοφοριακή συμφόρηση

Ανασφάλεια για τους ποδηλάτες

Ιδιωτικοποίηση χώρων στάθμευσης που εκμεταλλεύονται τους οδηγούς

Η συνεχιζόμενη τοποθέτηση κάμερων, η αστυνομοκρατία στους δρόμους, τα πρόστιμα, η εκμετάλλευση και η καταπίεση στους χώρους δουλειάς (εξαντλητικά ωράρια, μισθοί της πείνας, εργατικά «ατυχήματα») θα συνεχίζουν να είναι βιώματα όσο η κοινωνία παραμένει απαθής. Σκοπός των κρατιστών είναι να δώσουν το μήνυμα ότι οι εξουσιαστικοί μηχανισμοί είναι ανίκητοι και ότι είναι μάταιο να αντιστεκόμαστε. Αυτό είναι ένας μύθος που πρέπει να τον καταρρίψουμε. Θεωρούμε ότι οι ριζικές αλλαγές με σκοπό μια ελεύθερη κοινωνία είναι εφικτές μόνο με συνεχείς και αδιάλλακτους συγκρουσιακούς αγώνες, ενάντια στο κράτος και τον καπιταλισμό.

Ιανουάριος, 2005

exegersi2002@yahoo.com

Τα Μαυρόασπρα Δάκρυα του Έρωτα

Τα ανεξάρτητα πειραματικά θεατρικά εγχειρήματα στην Κύπρο είναι είδος δυσεύρετο, επομένως δύσκολο. Γι' αυτό άμα γίνονται σκέφτομαι ότι καλό και απαραίτητο είναι να τα τιμούμε, να δημιουργούμε την 'κρίσιμη μάζα' θεατών για να προχωρεί το είδος.

Οι παραστάσεις σε κείμενο και σκηνοθεσία Κωνσταντίνου Γεωργίου «Τα Μαυρόασπρα Δάκρυα του Έρωτα» που έγιναν στο χάνι του Καϊμακλιού ανακίνησαν σημαντικές πτυχές. Πρώτ' απ' όλα έθεσαν επί τάπητος το θέμα του θεατρικού χώρου. Οι ιδιοκτήτες έκαμαν μια γενναία παρέμβαση αναστήλωσης -και όχι αναπαλαίωσης- του κτιρίου με πολλά ενδιαφέρονται αισθητικά στοιχεία. Είχαν τη διορατικότητα της απόπειρας ενοποίησης του εσωτερικού του κεντρικού δωματίου με τον εξωτερικό χώρο της αυλής με διάφανους τοίχους-στοιχείο που χρησιμοποίησε ο σκηνοθέτης με δεξιοτεχνία και λεπτότητα. Μια ξύλινη γέφυρα που οδηγεί στον κεντρικό χώρο διατρέχει την αυλή έτσι που, περπατώντας την ως θεατές, μας δίνει το πλεονέκτημα της μετάβασης από έναν κυριολεκτικό σε έναν θεατρικό χώρο και υποβάλλει οπωσδήποτε έναν σεβασμό στο δρώμενο.

Ο σκηνοθέτης επιπλέον, έμπλεξε τον ιστό του κειμένου του πάνω σε ολόκληρο το κτίριο, κάνοντας με εικαστικές παρεμβάσεις σε άλλα δωμάτια αναφορές στο κείμενο της παράστασης (για παράδειγμα, η πρωταγωνίστρια αναδιπλώνει σε όλο το έργο στη σχέση της με το γράψιμο και έχουμε μέσα στο κτίριο ένα «Δωμάτιο της Γραφής»).

Επαναπροσδιορίζεται έτσι τι πάει να πει «κείμενο» (το κείμενο δρα μέσα στο κτίριο), «ερμηνεία» και «θεατές», (παύει να «ερμηνεύει» μόνον η ηθοποιός τη σχέση της με το κείμενο

και ανεπαίσθητα αρχίζουμε να το ερμηνεύουμε αμέσως μόνο με το που μπαίνουμε στο δωμάτιο, δημιουργώντας εικόνες και έχοντας αισθήσεις).

Όλ' αυτά ενισχύθηκαν από την αμεσότητα του χώρου της καθ' αυτό παράστασης, με τους θεατές πολύ κοντά στην κ. Τζένη Γαϊτανοπούλου που ερμήνευσε το έργο, αλλά και με την ερμηνεία της. Η κ. Γαϊτανοπούλου ξεφύλλισε λέξη τη λέξη, ήχο τον ήχο το κείμενο, αφουγκράστηκε την ανάσα του κτιρίου και την ενσωμάτωσε στις παύσεις της, έστησε με τον σκηνοθέτη μια περσόνα που ευτυχώς δεν ορίστηκε μόνο από στυλιζαρισμένη ερμηνεία, αν και ήταν και αυτή έντονη. Αν και από ανέκαθεν δε συμπαθώ τη στυλιζαρισμένη εκφορά του λόγου στο θέατρο, οφείλω να ομολογήσω ότι η κ. Γαϊτανοπούλου εξακολουθεί να είναι μια δεξιοτέχνης της ερμηνείας των συναισθημάτων, με εκπληκτική γκάμα τόνων, ημιτονίων, ταχυτήτων, ύφους, υφής, χρωμάτων και αρωμάτων:

Το κείμενό του κ. Γεωργίου, ομολογουμένως εξαιρετικά δύσκολο για ερμηνεία. Ένας ακόμα λόγος να εξάρει κανείς την κ. Γαϊτανοπούλου. Αυτό που βρήκα ανυπέβλητα δύσκολο ήταν να χωνέσω την αντίληψη του κ. Γεωργίου για τον Έρωτα. Οπωσδήποτε, ο Έρωτας – όπως και πολλά άλλα βιώματα- έχουν και το μαύρο και το άσπρο τους και οι εκδηλώσεις των συναισθημάτων μας –βλέπε δάκρυα- μπορεί να είναι γλυκόπικρες. Αλλά αν τέχνη είναι μια διεργασία αποκόμισης νέων αισθήσεων, τότε; Τότε η συγκομιδή μου ήταν ένα ισοπεδωτικό, κλειστοφοβικό αίσθημα για τον Έρωτα. Και αν η τέχνη είναι αναδόμηση της αντίληψης μου για τον κόσμο; Η συγκομιδή μου περιέλαβε και μια άμεση παραπομπή στα εξαρτησιογόνα ερωτικά και κοινωνικά σχήματα που αποτελούν τη βάση ενός καλού λατινοαμερικάνου τηλεορασάκιου ειδύλλιου ..... Η ηρωίδα αναδύθηκε και εξυψώθηκε ως μια κυκλοθυμική -πότε σαν θεία μορφή και πότε σαν δαιμονική σκιά- εξαρτημένη ύπαρξη που κέντρο της ζωής της είναι το αντικείμενο του πόθου της.

Ο Έρωτας ούτως ή άλλως είναι μια ακραία υπόθεση, σωματικά και συναισθηματικά, είναι βία και τρυφερότητα μαζί. Είναι επίσης βασική ανθρώπινη ιδιότητα να ζούμε ξεχωριστά, αλλά και ταυτόχρονα τις αντιφάσεις των εμπειριών μας, πόσο μάλλον του Έρωτα.. Όμως άλλο αυτό κι άλλο να τον «ερμηνεύουμε» ως ένα ασφυκτικό δωμάτιο αρρωστημένης επιθυμίας όπου άμα το ποθητό άτομο δεν μας κάθεται, εμείς μια να σερνόμαστε άνευ ζώσας πνοής και μια να αναδιπλωνόμαστε με το μαχαίρι της Μήδειας στα δόντια. Σε τι μας χρησιμεύει πλέον η τέχνη που αναμασά τον Έρωτα ως πεδίο εναλλασσόμενων ρόλων φονιά και θύτη, ως μεγάφωνο που αλαλάζει «να σε φιλήσω – να σε σκοτώσω».... Η υπέρμετρη συναισθηματική επένδυση στον Έρωτα είναι σημάδι κοινωνικού κενού. Είναι λίγο σαν να ..... πάμε για ψώνια, αντί να κάνουμε Έρωτα: εκεί, αντικαθιστούμε τα πάθη μας, καταναλώνοντας. Έτσι και με την υπερεπένδυση στον Έρωτα αντικαθιστούμε πλήρως το πάθος μας για το κοινωνικό-συλλογικό γίνεσθαι με ένα απόλυτο και ιδιωτικό σημείο εφαρμογής του συνόλου των δυνάμεών μας. Κι επειδή αυτό το σημείο εφαρμογής είναι αδιαμφισβήτητης αξίας από μόνο του (ο Έρωτας), ως άτομα θεωρούμε ότι «έχουμε κλείσει». Αν βιώνουμε τον Έρωτα ως το απόλυτο γίνεσθαι –

όπως την ηρωίδα του κ. Γεωργίου- τότε πάει να πει ότι καμιά συλλογική εμπειρία δεν είναι σε θέση να μας πραγματώσει και ούτε είναι εφικτή. Το απόσταγμα του συναισθηματικού μας βιώματος αρχίζει και τελειώνει στο αν έχουμε φάει πόρτα ή όχι.

Η Τέχνη που έχει μίαν άμεση σχέση με την κοινωνία της, ενδιαφέρεται να μας ωριμάσει κιόλας συναισθηματικά, κοινωνικά, προσωπικά. Μιλά και για το εφικτό του να βιώνουμε τον Έρωτα ως τροφή για την ύπαρξή μας, αντί ως εξαρτησιογόνα παραλυτική ουσία. Με λίγα λόγια, η αισθητική (από μόνη της) δε φέρνει την ευτυχία – καλό είναι, βέβαια, να υπάρχει.

Δέσπω Π.

Για τις Φάλιες

Οι Φάλιες* ξεκίνησαν το 2005 ως ηλεκτρονικό περιοδικό της ομάδας αντιπληροφόρησης ΆτυΠΟΣ με το σκεπτικό ότι ένα τέτοιο περιοδικό, πέραν από την ειδησεογραφία, θα αποτελούσε και τη βάση για ανάπτυξη του διαλόγου ανάμεσα σε διάφορα άτομα και ομάδες, κάτι που στην Κύπρο ήταν τότε πρακτικά σχεδόν ανύπαρκτο. Μετά από 3 χρόνια διεργασιών και με τη γειτονική εξέγερση να σπρώχνει και στο δικό μας χώρο τις διεργασίες καθορισμού σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο προβάλλει ξανά, σε πιο ώριμη μορφή, η ίδια ανάγκη: της συνεύρεσης διαφόρων αφετηριών σκέψης, τάσεων και πρακτικών. Ίσως έτσι να φανεί εκ νέου πού βρίσκεται η εναλλακτική-ελευθεριακή σκέψη, ποιες ριζοσπαστικές ιδέες υπάρχουν και ποιες μπορεί να είναι οι καινούριες μορφές πολιτικής δράσης με τα νέα δεδομένα.

Ξέρουμε ότι οι κατεστημένες κοινωνικές δομές βασίζονται σε έννοιες με κατεστημένο κοινωνικό περιεχόμενο. Θέλουμε να ανατρέψουμε αυτό το περιεχόμενο. Θέλουμε να διαρρήξουμε τα υπάρχοντα πλαίσια αντίληψης και να απαλλοτριώσουμε τις λέξεις από τις νεοφιλελεύθερες τους σημασίες -να κατανοήσουμε την ελευθερία ως κάτι πέραν της αγοράς, την εργασία ως κάτι πέραν της δουλειάς, την αξία ως κάτι πέραν της ποσότητας, την σεξουαλικότητα ως κάτι πέραν της διαφήμισης, την ασφάλεια ως κάτι πέραν της αστυνόμευσης, την κοινότητα ως κάτι πέραν του έθνους. Θέλουμε να ανοίξουμε θέματα που η εξουσία κρατά κλειστά γιατί δυναμιτίζουν την κοινωνική συν(εν)οχή.

Θέλουμε να 'ννοίξουμε ΦΑΛΙΕΣ! **

Προσκαλούμε φαλιαδώρους*** για διχτύωση και συνεργασία. Σχολιάστε ή στείλετε μας βίντεο, φωτογραφίες, άρθρα, συνεντεύξεις, απόψεις, αναλύσεις στο falies@mail.org

---

*Φάλιες = τεχνητές τρύπες σε μεταλλείο που δημιουργούνταν με τη χρήση φαλιομηχανής (είδος κομπρεσέρ), όπου τοποθετούσαν εκρηκτικές ύλες για εξόρυξη του μεταλλεύματος.

**Αννοιά φαλίες = (φράση που χρησιμοποιείται στην κυπριακή καθομιλουμένη, μεταφορική έννοια) αμφισβητώ τα δεδομένα, ταράζω τα νερά, ανοίγω νέα θέματα .

***Φαλιαδώροι = ομάδες μεταλλωρύχων που χειρίζονταν τις φαλιομηχανές στα κυπριακά μεταλλεία

*και *** : από το “Μικρά Χέρια, Η συνεισφορά των παιδιών στα μεταλλεία της Κύπρου τον 20ο αιώνα”, Λουκάς Αντωνίου, Κέντρο Μελέτης της Παιδικής και Εφηβικής Ηλικίας, Λευκωσία, 2004

Οι πρώτες 4 ηλεκτρονικές εκδόσεις βρίσκονταν στο αρχείο των Φάλιων στη διεύθυνση www.falies.org, το οποίο τώρα έχει κατεβεί,

ενώ κάποια κείμενα υπάρχουν και στην δεύτερη μας διεύθυνση/απόπειρα

<http://falies.wordpress.com>.

Τα κείμενα αυτά έχουν επαναφορτωθεί στο “Παλιότερα Αρχεία Φάλιων” στο οποίο μπορείτε να έχετε πρόσβαση από την Αρχική σελίδα ή κάνοντας κλικ

εδώ <http://falies.com/παλιότερα-αρχεία-φάλιων>